ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ της 28ης Μαΐου 1998 *

Περιεχόμενα

I — Εισαγωγή ..... I - 6634

II — Το νομικό πλαίσιο ..... I - 6634

A — Το κοινοτικό νομικό πλαίσιο ..... I - 6634

1) Ο κανονισμός 822/87 του Συμβουλίου ..... I - 6634

2) Οι σχετικοί κανονισμοί της Επιτροπής ..... I - 6641

α) Οι κανονισμοί 2396/84 και 3929/87 της Επιτροπής ..... I - 6641

β) Ο κανονισμός 441/88 της Επιτροπής ..... I - 6642

γ) Ο κανονισμός 343/94 της Επιτροπής ..... I - 6644

δ) Οι κανονισμοί 465/94 και 610/94 της Επιτροπής ..... I - 6645

ε) Οι κανονισμοί 1960/94 και 3151/94 της Επιτροπής ..... I - 6647

B — Το εθνικό νομικό πλαίσιο ..... I - 6648

III — Τα πραγματικά περιστατικά ..... I - 6648

IV — Τα προδικαστικά ερωτήματα ..... I - 6648

V — Επί του παραδεκτού των προδικαστικών ερωτημάτων ..... I - 6649

A — Γενικά ..... I - 6649

B — Ειδικά για το παραδεκτό του έκτου και εβδόμου ερωτήματος ..... I - 6651

VI — Απαντήσεις στα προδικαστικά ερωτήματα ..... I - 6651

A — Επί του πρώτου και του δευτέρου ερωτήματος: Σχετικά με τον καθορισμό της συνολικής ποσότητας οίνου την οποία όφειλε να αποστάξει η Ιταλία την περίοδο 1993/94 ..... I - 6652

1) Πρώτο προδικαστικό ερώτημα: Παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων ..... I - 6652

α) Τα τιθέμενα ζητήματα ..... I - 6652

β) Η νομολογία του Δικαστηρίου ..... I - 6654

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ελληνική.

γ) Σχετικά με την προς υποχρεωτική απόσταξη ποσότητα που αναλογεί στην Ιταλία ..... I - 6654

i) Ο προσδιορισμός της συνολικής προς απόσταξη ποσότητας I - 6655

ii) Κριτήριο καθορισμού της υποχρεώσεως προς απόσταξη ..... I - 6657

iii) Κατανομή της υποχρεώσεως αποστάξεως ..... I - 6658

δ) Σχετικά με την κατανομή βάσει στοιχείων που απέστειλε η Ιταλία ..... I - 6660

ε) Μεταφορά (μετάγγιση) από τη μία περίοδο στην άλλη ποσοτήτων που δεν απεστάχθησαν ..... I - 6661

2) Δεύτερο προδικαστικό ερώτημα: Παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ..... I - 6664

Β — Επί του τρίτου και τετάρτου ερωτήματος: Σχετικά με το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο ..... I - 6665

1) Τρίτο προδικαστικό ερώτημα: Αδυναμία ορθής εκτιμήσεως της αποδόσεως ανά εκτάριο για την περιοχή της Ιταλίας· υπέρβαση εξουσίας της Επιτροπής ..... I - 6665

2) Τέταρτο προδικαστικό ερώτημα: Σχετικά με την κατανομή των προς απόσταξη ποσοτήτων με βάση το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο· παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, ιδίως προφανής ακαταλληλότητα του ληφθέντος μέτρου ..... I - 6668

α) Η νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την αρχή της αναλογικότητας και το εύρος της εξουσίας ελέγχου του Δικαστηρίου .... I - 6668

β) Ο επιδιωκόμενος σκοπός ..... I - 6670

γ) Η αναγκαιότητα και η καταλληλότητα του ληφθέντος μέτρου .... I - 6671

δ) Η στάθμιση μειονεκτημάτων και πλεονεκτημάτων ..... I - 6672

Γ — Επί του πέμπτου προδικαστικού ερωτήματος: Σχετικά με τον καθορισμό της Ιταλίας ως ενιαίας περιφέρειας ..... I - 6673

Δ — Επί του έκτου και του εβδόμου ερωτήματος: Σχετικά με την παράταση της προθεσμίας παραδόσεως των προς απόσταξη ποσοτήτων από τους οινοπαραγωγούς ..... I - 6676

1) Έκτο προδικαστικό ερώτημα: Παράβαση νόμου ..... I - 6676

2) Έβδομο προδικαστικό: Προσβολή της αρχής της αναλογικότητας ... I - 6678

VII — Πρόταση ..... I - 6679

I — Εισαγωγή

1. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί, μετά από σχετική αίτηση της pretura circondariale di Treviso-sezione distaccata di Conegliano, για το κύρος μιας σειράς διατάξεων κανονισμών που αφορούν το καθεστώς της υποχρεωτικής αποστάξεως επιτραπέζιων οίνων που εντάσσεται στο πλαίσιο της προσπάθειας της εξυγίανσης της αμπελοοινικής αγοράς.

II — Το νομικό πλαίσιο

A — *Το κοινοτικό νομικό πλαίσιο*

1) Ο κανονισμός 822/87 του Συμβουλίου

2. Κατ' εφαρμογήν των διατάξεων των άρθρων 42 και 43 της Συνθήκης, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 822/87 της 16ης Μαρτίου 1987, για την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς [1] (στο εξής: κανονισμός 822/87), με τον οποίο έγινε νέα κωδικοποίηση των θεμελιωδών διατάξεων που αφορούν την κοινή οργάνωση αγοράς στον αμπελοοινικό τομέα.

3. Η κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς αποτελεί ένα σύνθετο σύστημα που καθιερώνει κανόνες σχετικούς με την παραγωγή και τον έλεγχο της εξέλιξης του αμπελουργικού δυναμικού (τίτλος I, άρθρα 2 έως 14) και κανόνες που αφορούν τις οινολογικές πρακτικές και επεξεργασίες (τίτλος II, άρθρα 15 έως 26). Επίσης, προσδιορίζει ένα καθεστώς τιμών και καθιερώνει κανόνες που αφορούν τις παρεμβάσεις και άλλα μέτρα εξυγίανσης της αγοράς (τίτλος III, άρθρα 27 έως 51), ρυθμίζει θέματα που αφορούν το εμπόριο με τρίτες χώρες (τίτλος IV, άρθρα 52 έως 63), καθιερώνει κανόνες που αφορούν την κυκλοφορία και τη διάθεση στην κατανάλωση (τίτλος V, άρθρα 64 έως 73) και, τέλος, περιέχει ορισμένες γενικές διατάξεις (τίτλος VI, άρθρα 74 έως 87).

4. Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού 822/87 [2], αμπελουργική περίοδος είναι η περίοδος που αρχίζει την 1η Σεπτεμβρίου κάθε έτους και λήγει στις 31 Αυγούστου του επομένου έτους.

5. Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 822/87, δηλώσεις εσοδείας πρέπει να υποβάλλουν αφενός οι παραγωγοί

1 — ΕΕ L 84 της 27ης Μαρτίου 1987, σ. 1.

2 — Όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1734/91 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 1991 (ΕΕ L 163 της 26ης Ιουνίου 1991, σ. 6).

σταφυλιών που προορίζονται για οινοποίηση, καθώς και οι παραγωγοί γλεύκους και οίνου και αφετέρου οι παραγωγοί γλεύκους και οίνου και οι έμποροι, εκτός από τους λιανοπωλητές, για τις αποθεματοποιημένες ποσότητες γλεύκους και οίνου που κατέχουν.

6. Στο άρθρο 31 του κανονισμού 822/87 ορίζονται τα ακόλουθα:

«1. Πριν από τις 10 Δεκεμβρίου κάθε έτους, συντάσσεται ισοζύγιο προβλέψεων για να καθοριστούν οι πόροι και να εκτιμηθούν οι ανάγκες της Κοινότητας, συμπεριλαμβανομένων των προβλεπόμενων εισαγωγών και εξαγωγών από και προς τρίτες χώρες.

2. Το ισοζύγιο προβλέψεων παρουσιάζει τους πόρους και τις ανάγκες σε οίνους της Κοινότητας, εμφανίζοντας το αντίστοιχο μέρος των επιτραπέζιων οίνων και των v. q. p. r. d.

3. Για κάθε αμπελουργική περίοδο, η Επιτροπή αποστέλλει στο Συμβούλιο οριστικό ισοζύγιο των πόρων και των κοινοτικών χρησιμοποιήσεων για την προηγούμενη αμπελουργική περίοδο.

4. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 83.»

Υπενθυμίζω ότι στο άρθρο 83 προβλέπεται μια διαδικασία κατά την οποία η επιτροπή διαχειρίσεως των οίνων [3], αποτελούμενη από αντιπροσώπους των κρατών μελών, αποφαίνεται με την πλειοψηφία του άρθρου 148, παράγραφος 2, της Συνθήκης [4].

7. Ο κανονισμός 822/87 προέβλεψε ως οικονομικούς σταθεροποιητικούς παράγοντες και ως μέτρα εξυγιάνσεως της αμπελοοινικής αγοράς, μεταξύ άλλων, και τα μέτρα της προληπτικής (άρθρο 38) [5], της υποχρεωτικής

3 — Σύμφωνα με το άρθρο 82, η ενλόγω επιτροπή αποτελείται από αντιπροσώπους των κρατών μελών και προεδρεύεται από αντιπρόσωπο της Επιτροπής, ο οποίος δεν λαμβάνει μέρος στην ψηφοφορία.

4 — Το άρθρο 83 έχει ως εξής:
«1.Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες γίνεται αναφορά στη διαδικασία που καθορίζεται στο παρόν άρθρο, η Επιτροπή Διαχείρισης των Οίνων συγκαλείται από τον πρόεδρό της, είτε με δική του πρωτοβουλία είτε μετά από αίτηση αντιπροσώπου κράτους μέλους.
2.Ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής υποβάλλει σχέδιο για τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν. Η Επιτροπή Διαχείρισης των Οίνων διατυπώνει τη γνώμη της για τα μέτρα αυτά εντός προθεσμίας την οποία ο πρόεδρος μπορεί να καθορίζει, σε συνάρτηση με τον επείγοντα χαρακτήρα των θεμάτων που υποβάλλονται για εξέταση, αποφαίνεται δε με την πλειοψηφία που προβλέπεται στο άρθρο 148 παράγραφος 2 της συνθήκης.
3.Η Επιτροπή θεσπίζει μέτρα τα οποία μπορούν να εφαρμοστούν αμέσως. Εντούτοις, αν τα μέτρα αυτά δεν συμφωνούν με τη γνώμη της Επιτροπής Διαχείρισης των Οίνων, τότε η Επιτροπή τα ανακοινώνει αμέσως στο Συμβούλιο. Στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή μπορεί να αναβάλει για ένα μήνα το πολύ μετά την ανακοίνωση αυτή την εφαρμογή των μέτρων που έχουν αποφασιστεί από αυτή.
Το Συμβούλιο, με ειδική πλειοψηφία, μπορεί να λάβει διαφορετική απόφαση εντός προθεσμίας ενός μηνός.»

5 — Συγκεκριμένα, στο άρθρο 38, παράγραφος 1, του κανονισμού 822/87, σχετικά με τις προϋποθέσεις της προληπτικής απόσταξης, ορίζεται ότι όταν κρίνεται αναγκαίο, λαμβανομένων υπόψη των προβλέψεων της συγκομιδής ή προκειμένου να βελτιωθεί η ποιότητα των προϊόντων που διατίθενται στην αγορά, μπορεί να αρχίζει, κάθε αμπελουργική περίοδο, από την 1η Σεπτεμβρίου και μέχρι μιας ημερομηνίας που θα καθοριστεί, η προληπτική απόσταξη των επιτραπέζιων οίνων και των οίνων που είναι κατάλληλοι να δώσουν επιτραπέζιους οίνους. Επιπλέον, στην παράγραφο 3 του ιδίου άρθρου ορίζεται ότι η τιμή αγοράς του οίνου που παραδίδεται στην προληπτική απόσταξη ισούται με το 65 % της τιμής προσανατολισμού. Η προληπτική απόσταξη προϋποθέτει την εκούσια προσχώρηση του παραγωγού σε αυτή τη διαδικασία.

αποστάξεως (άρθρο 39) και της απόσταξης στήριξης (άρθρο 41) [6], τα οποία αποφασίζει η Επιτροπή υπό τις προϋποθέσεις που θέτουν και με τη διαδικασία που ορίζουν τα άρθρα 38, 39 και 41 αντίστοιχα.

8. Μέσα σε αυτό το κανονιστικό πλαίσιο πρέπει να προσδιοριστεί ειδικότερα το κανονιστικό πλαίσιο της υποχρεωτικής αποστάξεως των επιτραπέζιων οίνων.

9. Καταρχάς, πρέπει να διευκρινισθεί ότι με την απόσυρση από την αγορά ορισμένων ποσοτήτων οίνου [7] προς απόσταξη σκοπείται η στήριξη των τιμών. Παράλληλα όμως αυτό το μέτρο αποβλέπει στη διαχείριση ή, ακριβέστερα, στην απορρόφηση των ποσοτήτων που πλεονάζουν καθώς και στην αντιμετώπιση σοβαρής ελλείψεως ισορροπίας της αγοράς. Οι δε παραγωγοί μπορούν να αφαιρέσουν την ποσότητα οίνου που παρέχεται προς προληπτική απόσταξη από την ποσότητα που πρέπει να δοθεί για υποχρεωτική απόσταξη.

10. Συνοπτικά, θα έλεγα ότι από την ανάλυση του άρθρου 39 του κανονισμού 822/87, προκύπτει ότι μπορούμε να διακρίνουμε τέσσερα διαδοχικά στάδια για την πραγματοποίηση της υποχρεωτικής αποστάξεως, καταλείπεται δε ευρεία διακριτική ευχέρεια στην Επιτροπή. Συγκεκριμένα: α) η Επιτροπή αποφασίζει τη διενέργεια υποχρεωτικής αποστάξεως αν υπάρχει κατάσταση σοβαρής ανισορροπίας της αγοράς, β) η Επιτροπή καθορίζει τη συνολική ποσότητα που πρέπει να δοθεί προς υποχρεωτική απόσταξη για την απορρόφηση/εξαφάνιση των πλεονασματικών ποσοτήτων και την αποκατάσταση κανονικής καταστάσεως της αγοράς, γ) η ολική προς απόσταξη ποσότητα κατανέμεται ανάμεσα στις διάφορες περιοχές παραγωγής της Κοινότητας που αντιστοιχούν στα κράτη μέλη και, τέλος, δ) η προς απόσταξη ποσότητα που αντιστοιχεί σε κάθε περιοχή παραγωγής κατανέμεται ανάμεσα στους οινοπαραγωγούς της ενλόγω περιοχής.

11. Αναλυτικότερα, το άρθρο 39, παράγραφος 1, του κανονισμού 822/87 ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Όταν, για μια αμπελουργική περίοδο, η αγορά των επιτραπέζιων οίνων και των οίνων που είναι κατάλληλοι να δώσουν επιτραπέζιους οίνους παρουσιάζει σοβαρή ανισορροπία, αποφασίζεται η διεξαγωγή υποχρεωτικής απόσταξης επιτραπέζιων οίνων.

Θεωρείται ότι υπάρχει σοβαρή έλλειψη ισορροπίας της αγοράς κατά την έννοια του πρώτου εδαφίου:

α) όταν τα διαθέσιμα αποθέματα στην αρχή της περιόδου υπερβαίνουν κατά περισσότερο από τέσσερις μήνες τις συνήθεις χρήσεις, ή

6 — Σύμφωνα με το άρθρο 41, παράγραφο 1, του κανονισμού 822/87, κατά τις αμπελουργικές περιόδους κατά τη διάρκεια των οποίων αποφασίζεται η διεξαγωγή της υποχρεωτικής απόσταξης, η απόσταξη αυτή αρχίζει μόλις αρχίσει να ισχύει το σχετικό μέτρο. Είναι δυνατόν να λαμβάνεται κάθε άλλο κατάλληλο μέτρο, εάν, κατά τη διάρκεια αυτών των ιδίων περιόδων, το απαιτεί η κατάσταση της αγοράς του επιτραπέζιου οίνου. Εξάλλου, κατά τις παραγράφους 1 και 2, του άρθρου 41, η απόσταξη στήριξης μπορεί να πραγματοποιείται όχι μόνο παράλληλα με την υποχρεωτική απόσταξη αλλά ακόμη και αν δεν έχει αποφασισθεί η διεξαγωγή υποχρεωτικής απόσταξης. Δεν μπορεί όμως να ξεπεράσει τα 6 200 000 εκατόλιτρα (στο εξής: hl) εκτός αν το επιτρέψει το Συμβούλιο. Η τιμή που δίδεται στους οινοπαραγωγούς ανέρχεται στο 82 % της τιμής προσανατολισμού (άρθρο 41, παράγραφος 6, σε συνδυασμό με το άρθρο 29, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 822/87), δηλαδή είναι τιμή πολύ καλλίτερη από εκείνη που δίδεται σε περίπτωση υποχρεωτικής απόσταξης.

7 — Συνήθως, όχι όμως απαραίτητα, πρόκειται για οίνο κατώτερης ποιότητας.

β) όταν η παραγωγή υπερβαίνει κατά περισσότερο από 9 % τις συνήθεις χρήσεις, ή

γ) όταν ο σταθμισμένος μέσος όρος των αντιπροσωπευτικών τιμών όλων των τύπων επιτραπέζιων οίνων, στην αρχή μιας περιόδου και για χρονικό διάστημα που θα καθοριστεί, παραμένει κατώτερος του 82 % της τιμής προσανατολισμού» [8].

12. Οι παράγραφοι 2, 3 [9], 4 [10] και 5, του άρθρου 39 έχουν ως εξής:

«2. Η Επιτροπή καθορίζει τις ποσότητες που πρέπει να παραδίδονται στην υποχρεωτική απόσταξη για να εξαλειφθεί η πλεονασματική παραγωγή και έτσι να αποκατασταθεί η ομαλή κατάσταση της αγοράς, ιδίως σε ό,τι αφορά τα επίπεδα των προβλεπόμενων διαθέσιμων ποσοτήτων στο τέλος της περιόδου και τις τιμές.

3. Η συνολική ποσότητα που πρέπει να αποστάζεται και η οποία καθορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 2 κατανέμεται μεταξύ των διαφόρων περιοχών παραγωγής της Κοινότητας, ανά κράτος μέλος.

Η ποσότητα που πρέπει να αποστάζεται σε κάθε περιοχή παραγωγής είναι ανάλογη προς τη διαφορά που διαπιστώνεται μεταξύ:

— αφενός, της παραγωγής επιτραπέζιου οίνου και προϊόντων που προηγούνται του σταδίου παραγωγής του επιτραπέζιου οίνου και που θα καθοριστούν, η οποία έχει πραγματοποιηθεί στη σχετική περιοχή για τη συγκεκριμένη περίοδο, και,

— αφετέρου, ενός ενιαίου ποσοστού της μέσης παραγωγής επιτραπέζιου οίνου και προϊόντων που προηγούνται του σταδίου παραγωγής του επιτραπέζιου οίνου και που θα καθοριστούν, η οποία έχει πραγματοποιηθεί στη σχετική περιοχή κατά τη διάρκεια τριών διαδοχικών αμπελουργικών περιόδων αναφοράς.

Μέχρι το τέλος της περιόδου 1993/94,

— το ενιαίο ποσοστό είναι 85 %,

8 — Σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφοι 2, 3 και 4, του κανονισμού 822/87, για κάθε τύπο επιτραπέζιου οίνου, ορίζεται τιμή προσανατολισμού για κάθε περίοδο, πριν από την 1η Αυγούστου. Η τιμή προσανατολισμού καθορίζεται με βάση τον μέσο όρο των τιμών που διαπιστώνονται για τον συγκεκριμένο τύπο οίνου κατά τις δύο περιόδους που προηγούνται της ημερομηνίας καθορισμού, καθώς και την εξέλιξη των τιμών της τρέχουσας αμπελουργικής περιόδου. Και τέλος, η τιμή προσανατολισμού καθορίζεται στο στάδιο της παραγωγής και εκφράζεται, ανάλογα με τον τύπο του οίνου, είτε σε ECU ανά % vol ανά εκατόλιτρο, είτε σε ECU ανά εκατόλιτρο.

9 — Η παράγραφος 3 τίθεται ως έχει μετά την τροποποίηση που επέφερε ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1566/93 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 822/87 περί κοινής οργανώσεως της αμπελοοινικής αγοράς (ΕΕ L 154 της 25ης Ιουνίου 1993, σ. 39) άρθρο 1, σημείο 5.

10 — Η παράγραφος 4 τίθεται ως αντικατεστάθη από το άρθρο 1, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1441/88 του Συμβουλίου, της 24ης Μαΐου 1988, που τροποποιεί τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 822/87 για την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς· ΕΕ L 132 της 28ης Μαΐου 1988, σ. 1.

— οι διαδοχικές περίοδοι αναφοράς είναι οι περίοδοι 1981/82, 1982/83 και 1983/84

(...).

4. Η ποσότητα που αποστάζεται και που καθορίζεται σύμφωνα με την παράγραφο 3 κατανέμεται μεταξύ των διαφόρων παραγωγών επιτραπέζιου οίνου της κάθε περιοχής παραγωγής.

Για τους παραγωγούς που υπόκεινται στην υποχρεωτική απόσταξη, η ποσότητα που αποστάζεται ισοδυναμεί με καθοριζόμενο ποσοστό της παραγωγής τους σε επιτραπέζιο οίνο και σε προϊόντα που προηγούνται του σταδίου παραγωγής του επιτραπέζιου οίνου και που θα καθοριστούν, όπως αναφέρεται στη δήλωση παραγωγής τους.

Το ποσοστό αυτό προκύπτει από προοδευτική κλίμακα που καθορίζεται ανάλογα με την ανά εκτάριο απόδοση και μπορεί να διαφέρει στις διάφορες περιοχές ανάλογα με τις αποδόσεις που σημειώθηκαν στο παρελθόν.

Εκτός από τις περιοχές στις οποίες η απόδοση είναι αισθητά κατώτερη από τη μέση απόδοση της Κοινότητας, αυτό το ποσοστό:

— είναι μηδενικό για τις αποδόσεις κάτω του 70 % τουλάχιστον της μέσης απόδοσης της ενλόγω περιοχής για τον επιτραπέζιο οίνο,

— δεν μπορεί να είναι κατώτερο του 75 % για τις αποδόσεις άνω του 200 % της μέσης απόδοσης της ενλόγω περιοχής για τον επιτραπέζιο οίνο.

Το ποσοστό της μέσης απόδοσης που αναφέρεται στο τέταρτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση μπορεί να τροποποιηθεί με τη διαδικασία του άρθρου 83, σε συνάρτηση με τον όγκο της παραγωγής και τη συνολική προς απόσταξη ποσότητα στην Κοινότητα και σε κάθε περιοχή παραγωγής.

Η ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που παραδίδεται προς απόσταξη από κάθε παραγωγό είναι ίση με εκείνη που καθορίζεται σύμφωνα με το τρίτο, τέταρτο και πέμπτο εδάφιο· πάντως, ο παραγωγός μπορεί να αφαιρεί από την ποσότητα αυτή, εν όλω ή εν μέρει, την ποσότητα επιτραπέζιου οίνου ή οίνου κατάλληλου να δώσει επιτραπέζιο οίνο, την οποία παραδίδει για την απόσταξη που αναφέρεται στο άρθρο 38.

5. Τα κράτη μέλη γνωστοποιούν στην Επιτροπή τις ποσότητες επιτραπέζιου οίνου που παράγονται σε κάθε περιοχή παραγωγής, η οποία οριοθετείται σύμφωνα με την παράγραφο 9· οι ποσότητες αυτές κατατάσσονται ανά κατηγορία απόδοσης. Τα στοιχεία αυτά καταρτίζονται με βάση τις δηλώσεις παραγωγής που αναφέρονται στο άρθρο 3.

Με βάση τις γνωστοποιήσεις αυτές:

α) καθορίζεται η συνολική ποσότητα που πρέπει να αποστάζεται στην Κοινότητα·

β) κατανέμεται η ποσότητα αυτή μεταξύ των περιοχών παραγωγής που αναφέρονται στην παράγραφο 3·

γ) καθορίζεται, σε συνεργασία με τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, το ποσοστό απόσταξης που πρέπει να επιβληθεί στην παραγωγή κάθε οινοπαραγωγού, που υπόκειται στη ρύθμιση, έτσι ώστε να επιτευχθεί ο όγκος της απόσταξης που προβλέπεται για κάθε περιοχή.

(...)».

13. Κατά την παράγραφο 11, πρώτο εδάφιο, του άρθρου 39 [11]: «Εάν κατά τη διάρκεια των περιόδων 1987/88 έως 1993/94, εμφανισθούν δυσχέρειες που είναι δυνατόν να θέσουν σε κίνδυνο την πραγματοποίηση ή την ισόρροπη εφαρμογή της υποχρεωτικής απόσταξης που αναφέρεται στην παράγραφο 1, τα μέτρα που είναι αναγκαία για να εξασφαλισθεί η αποτελεσματική εφαρμογή της απόσταξης θεσπίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 83.»

Στο δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 11 [12], καθορίζονται τα όρια της εξουσίας που παρέχεται κατ' αρχήν στην Επιτροπή προς λήψη των αναγκαίων μέτρων για την αποτελεσματική εφαρμογή της υποχρεωτικής απόσταξης. Συγκεκριμένα, ορίζεται ότι:

«Αυτά τα μέτρα:

α) δεν μπορούν να αφορούν τις διατάξεις του παρόντος άρθρου σχετικά:

— με την κατανομή μεταξύ των διαφόρων περιοχών παραγωγής,

11 — Όπως έχει μετά την αντικατάστασή του από τον κανονισμό 1566/93, άρθρο 1, σημείο 5.

12 — Ως έχει σύμφωνα με το άρθρο 1, σημείο 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1972/87 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1987, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 822/87 (ΕΕ L 184 της 3ης Ιουλίου 1987, σ. 26).

— με τις αμπελουργικές περιόδους αναφοράς,

— με τις τιμές που πρέπει να καταβληθούν για τον αποσταγμένο οίνο·

β) μπορούν να περιλαμβάνουν προσαρμογή του ποσοστού 85, που αναφέρεται στην παράγραφο 3 τρίτο εδάφιο πρώτη περίπτωση, μόνο στο μέτρο που, για μια ορισμένη αμπελουργική περίοδο, η αναλογία μεταξύ των διαθέσιμων ποσοτήτων και των ποσοτήτων του επιτραπέζιου οίνου που συνήθως χρησιμοποιούνται αλλάζει αισθητά σε σύγκριση με εκείνη των περιόδων αναφοράς που αναφέρεται στην παράγραφο 3 τρίτο εδάφιο».

14. Το άρθρο 39, παράγραφος 9, του κανονισμού 822/87 ορίζει τα ακόλουθα:

«Σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 83:

(...)

— αποφασίζεται να πραγματοποιηθεί η απόσταξη που αναφέρεται στην παράγραφο 1,

— καθορίζονται οι λεπτομέρειες εφαρμογής της παραγράφου 2 και η συνολική ποσότητα για απόσταξη που αναφέρεται στην παράγραφο αυτή,

— καθορίζονται τα κριτήρια για την οροθέτηση των καταταγμένων ανά κράτος μέλος περιοχών παραγωγής, που αναφέρονται στην παράγραφο 3, καθώς και τα όρια των περιοχών αυτών,

— καθορίζεται το ενιαίο ποσοστό και οι διαδοχικές περίοδοι αναφοράς, καθώς και η κατανομή των προς απόσταξη ποσοτήτων μεταξύ των καταταγμένων ανά κράτος μέλος περιοχών που αναφέρονται στην παράγραφο 3,

— καθορίζεται η προοδευτική κλίμακα και τα ποσοστά που αναφέρονται στην παράγραφο 4.

(...)»

15. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 79, παράγραφος 1, του κανονισμού 822/87, τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσουν την τήρηση των κοινοτικών διατάξεων στον αμπελοοινικό τομέα.

2) Οι σχετικοί κανονισμοί της Επιτροπής

α) Οι κανονισμοί 2396/84 και 3929/87 της Επιτροπής

16. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2396/84 της Επιτροπής, της 20ής Αυγούστου 1984, σχετικά με τις λεπτομέρειες κατάρτισης του ισοζυγίου προβλέψεων στον αμπελοοινικό τομέα [13] (στο εξής: κανονισμός 2396/84), προέβλεψε στο άρθρο 1, παράγραφος 1, ότι:

«1. Το ισοζύγιο προβλέψεων καταρτίζεται από την Επιτροπή βάσει όλων των διαθέσιμων στοιχείων, και ιδίως βάσει:

— ανακοινώσεων που διαβιβάζουν τα κράτη μέλη,

— κάθε άλλης αξιόπιστης πληροφορίας.»

13 — ΕΕ L 224 της 21ης Αυγούστου 1984, σ. 14. Ο κανονισμός 2396/84 παρατίθεται όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3643/87 της Επιτροπής, της 3ης Δεκεμβρίου 1987 (ΕΕ L 342 της 4ης Δεκεμβρίου 1987, σ. 11) και τον κανονισμό 3373/89 της Επιτροπής, της 9ης Νοεμβρίου 1989 (ΕΕ L 325 της 10ης Νοεμβρίου 1989, σ. 19).

17. Στις παραγράφους 2 [14], και 3 ορίζεται ότι:

«2. Προκειμένου να εφαρμοσθεί η παράγραφος 1 πρώτη περίπτωση, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή το αργότερο στις 30 Νοεμβρίου της τρέχουσας περιόδου εμπορίας, τουλάχιστον τα στοιχεία που αναφέρονται στο παράρτημα (...).

(...)

3. Όσον αφορά τις πληροφορίες που αναφέρονται στην παράγραφο 1 δεύτερη περίπτωση, γίνεται χρήση κάθε διαθέσιμης πηγής πληροφοριών, και ιδίως:

α) δημοσιεύσεων σχετικά με την παραγωγή και το εμπόριο στα κράτη μέλη,

β) των επαγγελματικών οργανώσεων οι οποίες αντιπροσωπεύουν την παραγωγή και το εμπόριο στα κράτη μέλη και ιδιαίτερα των οργανώσεων που μετέχουν της συμβουλευτικής Επιτροπής του αμπελοοινικού τομέα.»

14 — Όπως έχει συμπληρωθεί από το άρθρο 1 του κανονισμού 3373/89.

Στο παράρτημα του κανονισμού 2396/84 [15], προβλέπεται η υποβολή στην Επιτροπή: α) των στοιχείων που είναι αναγκαία για την κατάρτιση του ισοζυγίου προβλέψεων, β) των προβλέψεων απόσταξης, και, γ) των προβλέψεων ενδοκοινοτικών συναλλαγών.

18. Το άρθρο 2 του κανονισμού 2396/84 έχει ως εξής:

«Οι πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση χρησιμοποιούνται μόνο στην περίπτωση κατά την οποία διαπιστώνεται σημαντική διαφορά, που μπορεί να θέσει σε κίνδυνο την καλή λειτουργία της αμπελοοινικής αγοράς, ανάμεσα στα στοιχεία τα οποία διαβιβάζουν τα κράτη μέλη μέσω της ανακοίνωσης που αναφέρεται στο άρθρο 1 παράγραφος 2 και τις εν λόγω πληροφορίες.»

19. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3929/87 της Επιτροπής, της 17ης Δεκεμβρίου 1987, σχετικά με τις δηλώσεις εσοδείας, παραγωγής και αποθεμάτων προϊόντων του αμπελοοινικού τομέα [16] (στο εξής: κανονισμός 3929/87), ορίζει στο άρθρο 6, παράγραφος 2, ότι:

«2. Τα κράτη μέλη προβαίνουν σε εκτίμηση της απόδοσης ανά εκτάριο της παραγωγής επιτραπέζιων οίνων που επιτυγχάνεται στην επικράτειά τους.

Ανακοινώνουν στην Επιτροπή πριν από τις 20 Ιανουαρίου τα αποτελέσματα αυτής της εκτίμησης σύμφωνα με τις ακόλουθες κατηγορίες απόδοσης (...)».

20. Τις ενλόγω κατηγορίες απόδοσης εκατολίτρων ανά εκτάριο (στο εξής: hl/ha) καθορίζει το ίδιο το άρθρο 6, παράγραφος 2 [17].

21. Το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 3929/87 ορίζει ότι πριν από τις 15 Φεβρουαρίου, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή τα οριστικά αποτελέσματα της κατανομής της παραγωγής σύμφωνα με τις κατηγορίες απόδοσης που προβλέπονται στο άρθρο 6, παράγραφος 2.

β) Ο κανονισμός 441/88 της Επιτροπής

22. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 441/88 της Επιτροπής, της 17ης Φεβρουαρίου 1988, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής για την υποχρεωτική απόσταξη που προβλέπεται στο άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 [18] (στο εξής: κανονισμός 441/88), ορίζει στο άρθρο 3 ότι:

«Κατά τον καθορισμό της συνολικής ποσότητας του επιτραπέζιου οίνου που πρέπει να

15 — Όπως αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 3643/87.

16 — ΕΕ L 369 της 29ης Δεκεμβρίου 1987, σ. 59.

17 — Πρόκειται για τις εξής κατηγορίες απόδοσης:
— κατώτερη ή ίση προς 45 hl/ha,
— ανώτερη από 45 hl/ha και όχι ανώτερη από 70 hl/ha,
— ανώτερη από 70 hl/ha και όχι ανώτερη από 90 hl/ha,
— ανώτερη από 90 hl/ha και όχι ανώτερη από 110 hl/ha,
— ανώτερη από 110 hl/ha και όχι ανώτερη από 140 hl/ha,
— ανώτερη από 140 hl/ha και όχι ανώτερη από 200 hl/ha,
— ανώτερη από 200 hl/ha.

18 — ΕΕ L 45 της 18ης Φεβρουαρίου 1988, σ. 15.

αποσταχθεί υποχρεωτικά, λαμβάνεται υπόψη η ανάγκη εξασφάλισης ενός επιπέδου προβλεπομένων για το τέλος της περιόδου αποθεμάτων, που να εγγυάται ότι τα διαθέσιμα αποθέματα για την επόμενη περίοδο επαρκούν, σε κάθε περίπτωση, για τις συνήθεις χρησιμοποιήσεις.»

23. Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 441/88, έχει ως εξής:

«1. Οι περιοχές παραγωγής που αναφέρονται στο άρθρο 39, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 822/87 καθορίζονται λαμβάνοντας υπόψη, αφενός τις συνθήκες παραγωγής και το κλίμα και, αφετέρου, τις διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των κρατών μελών σε επίπεδο διοικητικό και νομικό, ιδίως όσον αφορά την εσωτερική οργάνωση των οινοποιητικών συνεταιρισμών και των ομάδων παραγωγών.

Οι περιοχές αυτές πρέπει να συμπίπτουν με διοικητικές ενότητες μεγαλύτερες από κοινότητες και να συγκεντρώνουν διοικητικές ενότητες, για τις οποίες είναι διαθέσιμα τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τις περιόδους αναφοράς που αναφέρονται στο άρθρο 39, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 822/87.»

24. Το ίδιο άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 441/88 [19] ορίζει τις περιοχές παραγωγής της Κοινότητας: η περιοχή 1 αντιστοιχεί στη Γερμανία, η περιοχή 2 στο Λουξεμβούργο, η περιοχή 3 στη Γαλλία, η περιοχή 4 στην Ιταλία, η περιοχή 5 στην Ελλάδα, η περιοχή 6 στην Ισπανία και η περιοχή 7 στην Πορτογαλία.

25. Στην παράγραφο 3, του άρθρου 4, του κανονισμού 441/88 [20] προβλέπεται ότι:

«3. Οι μέσοι όροι παραγωγής επιτραπέζιου οίνου και των προϊόντων που λαμβάνονται πριν από την παραγωγή επιτραπέζιου οίνου, στις περιοχές που αναφέρονται στην παράγραφο 2, κατά τη διάρκεια των τριών συνεχόμενων περιόδων 1981/82, 1982/83 και 1983/84, είναι οι ακόλουθοι:

— Περιοχή 1: 1 341 700 εκατόλιτρα.

— Περιοχή 2: 57 300 εκατόλιτρα.

— Περιοχή 3: 40 182 000 εκατόλιτρα.

— Περιοχή 4: 64 163 000 εκατόλιτρα.

— Περιοχή 5: 4 632 000 εκατόλιτρα.

— Περιοχή 6: 27 500 000 εκατόλιτρα.

— Περιοχή 7: 7 250 000 εκατόλιτρα.»

19 — Όπως αυτό έχει μετά την τροποποίηση που επέφερε το άρθρο 1, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3699/92 της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου 1992, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 441/88 της Επιτροπής, περί λεπτομερειών εφαρμογής για την υποχρεωτική απόσταξη που προβλέπεται στο άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 822/87· ΕΕ L 374 της 22ας Δεκεμβρίου 1992, σ. 54.

20 — Όπως αυτό έχει μετά την τροποποίηση που επέφερε το άρθρο 1, σημείο 2, του κανονισμού 3699/92.

26. Το άρθρο 12, παράγραφος 4, του κανονισμού 441/88 ορίζει ότι:

«4. Η παράδοση του επιτραπέζιου οίνου πραγματοποιείται το αργότερο:

— στις 31 Ιουλίου εφόσον πραγματοποιείται σε οινοπνευματοποιό,

— στις 15 Ιουλίου εφόσον πραγματοποιείται σε παρασκευαστή αλκοολωμένου οίνου.

Η παράδοση μπορεί επίσης να πραγματοποιηθεί εντός προθεσμίας δεκαπέντε ημερών μετά από τις προαναφερόμενες ημερομηνίες. Στην περίπτωση αυτή η τιμή αγοράς των εν λόγω ποσοτήτων μειώνεται κατά ποσό που αντιστοιχεί στο 50 % της ενίσχυσης που καθορίζεται για την εν λόγω περίοδο εμπορίας. Η ενίσχυση καθώς και η τιμή της αλκοόλης που λαμβάνεται και παραδίδεται στον οργανισμό παρέμβασης μειώνονται κατά το ίδιο ποσό.»

27. Κατά το άρθρο 12, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 441/88, οι εργασίες απόσταξης δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν μετά τις 31 Αυγούστου.

28. Στο άρθρο 23, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 441/88 τονίζεται ότι η λήξη των προθεσμιών που προβλέπονται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 12, παράγραφοι 4 και 5, πρώτο εδάφιο, δεν προδικάζει καθόλου την περάτωση της υποχρέωσης απόσταξης των ποσοτήτων που οφείλονται από κάθε παραγωγό [21].

γ) Ο κανονισμός 343/94 της Επιτροπής

29. Εντός του πλαισίου που προεκτέθηκε, εκδόθηκε ο κανονισμός (ΕΚ) 343/94 της Επιτροπής, της 15ης Φεβρουαρίου 1994, για το άνοιγμα υποχρεωτικής αποστάξεως που προβλέπεται στο άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 και για την παρέκκλιση ορισμένων σχετικών λεπτομερειών εφαρμογής για την περίοδο 1993/94 [22] (στο εξής: κανονισμός 343/94) [23].

21 — Στο δεύτερο εδάφιο του άρθρου 23, αναφέρεται ότι: «Μετά τη λήξη των ενλόγω προθεσμιών η τιμή αγοράς των ποσοτήτων που παραδίδονται, καθώς και η τιμή της αλκοόλης που λαμβάνεται και η οποία παραδίδεται στον οργανισμό παρεμβάσεως μειώνονται κατά ποσό ίσο με την ενίσχυση που καθορίζεται για την ενλόγω απόσταξη, για την ουδέτερη αλκοόλη. Για τα προϊόντα της απόσταξης τα οποία δεν παραδίδονται στον οργανισμό παρέμβασης, δεν καταβάλλεται καμία ενίσχυση.»

22 — ΕΕ L 44 της 17ης Φεβρουαρίου 1994, σ. 9.

23 — Υπενθυμίζω ότι η προληπτική απόσταξη ορισμένων ποσοτήτων οίνων για την περίοδο εμπορίας 1993/94 αποφασίσθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2094/93 της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 1993, για την έναρξη της προληπτικής απόσταξης που αναφέρεται στο άρθρο 38 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 για την περίοδο εμπορίας 1993/94 (ΕΕ L 190 της 30ής Ιουλίου 1993, σ. 23). Στην παράγραφο 2, του άρθρου 38, του κανονισμού 822/87, ορίζεται ότι η τιμή αγοράς του οίνου που παραδίδεται στην προληπτική απόσταξη ισούται με το 65 % της τιμής προσανατολισμού.

30. Ο κανονισμός 343/94 στο άρθρο 1 ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Η απόσταξη που αναφέρεται στο άρθρο 39, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 αποφασίζεται για την περίοδο 1993/94.

2. Η συνολική ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που πρόκειται να αποσταχθεί είναι 18 200 000 εκατόλιτρα.

3. Οι ποσότητες που πρόκειται να αποσταχθούν στις περιοχές που αναφέρονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 441/88 της Επιτροπής είναι οι ακόλουθες:

— περιοχή 1:	—
— περιοχή 2:	—
— περιοχή 3:	2 550 000 εκατόλιτρα,
— περιοχή 4:	12 150 000 εκατόλιτρα,
— περιοχή 5:	550 000 εκατόλιτρα,
— περιοχή 6:	3 000 000 εκατόλιτρα,
— περιοχή 7:	—

(...)» [24].

δ) Οι κανονισμοί 465/94 και 610/94 της Επιτροπής

31. Ο κανονισμός (ΕΚ) 465/94 της Επιτροπής, της 1ης Μαρτίου 1994, για τον καθορισμό, για την περίοδο 1993/94, των ποσοστών της παραγωγής επιτραπέζιου οίνου που παραδίδονται στην υποχρεωτική απόσταξη που αναφέρεται στο άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 του Συμβουλίου για τις περιοχές 3 και 6 [25] (στο εξής: κανονισμός 465/94), ορίζει, στο άρθρο 1, τα εξής:

«1. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 441/88, η παραγωγή της εσοδείας 1993/94 κατανέμεται ανάλογα με τις (διάφορες) κατηγορίες απόδοσης (...) (περιοχές 3 και 6).

2. Η μέση απόδοση της περιοχής παραγωγής 3 είναι 62,7 εκατόλιτρα ανά εκτάριο· εκείνη της περιοχής 6 είναι 26,2 εκατόλιτρα ανά εκτάριο.»

24 — Θα υπενθυμίσω ότι η τιμή της υποχρεωτικής απόσταξης την καθιστά αποτρεπτικό μέτρο για τους παραγωγούς. Ισούται με το 50 % της τιμής προσανατολισμού, μπορεί δε να είναι και μικρότερη, ανάλογα με τη συνολική προς απόσταξη ποσότητα· κατά το άρθρο 4 του κανονισμού 343/94 η τιμή αγοράς επιτραπέζιων οίνων που θα παραδίδονταν για υποχρεωτική απόσταξη καθοριζόταν σε 0,83 ECU ανά ποσοστό (%) κατ' όγκον αλκοόλης ανά εκατόλιτρο (% vol/hl).

25 — ΕΕ L 58 της 2ας Μαρτίου 1994, σ. 2.

32. Ο ίδιος κανονισμός 465/94 στο άρθρο 2 προβλέπει ότι:

«Η ποσότητα που πρέπει να παραδώσει ο κάθε παραγωγός στην απόσταξη καθορίζεται εφαρμόζοντας στον όγκο που αναφέρεται στο άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) 441/88 το ποσοστό που εμφαίνεται σε παράρτημα στον πίνακα που αντιστοιχεί στην απόδοση που καθορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις που αναφέρονται στο άρθρο 7 του ενλόγω κανονισμού (...).»

33. Ο κανονισμός (ΕΚ) 610/94 της Επιτροπής, της 18ης Μαρτίου 1994, που τροποποίησε τον κανονισμό (ΕΚ) 465/94 [26] (στο εξής: κανονισμός 610/94), εκδόθηκε, αφού η Ιταλία ανακοίνωσε τα στοιχεία τα σχετικά με την παραγωγή επιτραπέζιου οίνου και την κατανομή της αναλόγως των κατηγοριών αποδόσεως και, κατά συνέπεια, ήταν αναγκαίο να καθοριστούν για την περιοχή 4 τα ποσοστά παραγωγής που έπρεπε να παραδώσει προς απόσταξη κάθε υπόχρεος.

34. Το άρθρο 1 του ενλόγω κανονισμού 610/94 έχει ως ακολούθως:

«Ο κανονισμός (ΕΚ) 465/94 τροποποιείται ως εξής:

1) Στον τίτλο, οι όροι "για τις περιοχές 3 και 6" διαγράφονται·

2) Στο άρθρο 1, παράγραφος 1, προστίθεται το ακόλουθο στοιχείο γ':

"γ) Περιοχή 4:

παραγωγή που λαμβάνεται με απόδοση εκφρασμένη σε εκατόλιτρα ανά εκτάριο:

— κατώτερη ή ίση με 45: 1 887 143 εκατόλιτρα,

— ανώτερη από 45 και όχι ανώτερη από 70: 8 394 081 εκατόλιτρα,

— ανώτερη από 70 και όχι ανώτερη από 90: 11 843 922 εκατόλιτρα,

— ανώτερη από 90 και όχι ανώτερη από 110: 10 209 474 εκατόλιτρα,

— ανώτερη από 111 και όχι ανώτερη από 125: 4 853 825 εκατόλιτρα,

— ανώτερη από 125 και όχι ανώτερη από 140: 2 002 827 εκατόλιτρα,

— ανώτερη από 140 και όχι ανώτερη από 170: 1 261 827 εκατόλιτρα,

— ανώτερη από 170 και όχι ανώτερη από 200: 195 041 εκατόλιτρα,

— ανώτερη από 200: 238 774 εκατόλιτρα."

26 — ΕΕ L 77 της 19ης Μαρτίου 1994, σ. 12.

3) Στο άρθρο 1, παράγραφος 2, προστίθεται το ακόλουθο εδάφιο:

"Η μέση απόδοση της περιοχής παραγωγής 4 είναι 77 εκατόλιτρα ανά εκτάριο."

4) Το παράρτημα αντικαθίσταται από το παράρτημα του παρόντος κανονισμού.»

35. Το παράρτημα, στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 2, του κανονισμού 465/94, όπως έχει μετά τον κανονισμό 610/94, ορίζει αναλυτικά τον τρόπο με τον οποίο καθορίζεται «η ποσότητα που πρέπει να παραδώσει ο κάθε παραγωγός στην απόσταξη». Η ποσότητα αυτή προσδιορίζεται εφαρμόζοντας στον όγκο της παραγωγής κάθε παραγωγού επιτραπέζιου οίνου [27] το ποσοστό που καθορίζει το παράρτημα αυτό στον πίνακα, το οποίο αντιστοιχεί στην απόδοση ανά εκτάριο [28] (εκατόλιτρα ανά εκτάριο, hl/ha) [29].

ε) Οι κανονισμοί 1960/94 και 3151/94 της Επιτροπής

36. Με τον κανονισμό (ΕΚ) 1960/94, της 27ης Ιουλίου 1994, για τη θέσπιση μέτρου παρέκκλισης κατά την περίοδο εμπορίας 1993/94 όσον αφορά την παράδοση από τους παραγωγούς των ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου τις οποίες πρέπει να παραδώσουν για υποχρεωτική απόσταξη στήριξης [30] (στο εξής: κανονισμός 1960/94), η Επιτροπή [31] παρέτεινε μέχρι τις 27 Αυγούστου 1994 την προθεσμία για την παράδοση του επιτραπέζιου οίνου σε μονάδα αποστάξεως και μέχρι τις 20 Σεπτεμβρίου 1994 την προθεσμία που είχε ορισθεί για τις εργασίες αποστάξεως.

37. Επιπλέον, το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 3151/94 της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου 1994, για τη θέσπιση μέτρου περαιτέρω παρέκκλισης κατά την περίοδο εμπορίας 1993/94 όσον αφορά την παράδοση από τους παραγωγούς των ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου τις οποίες πρέπει να παραδώσουν για την υποχρεωτική απόσταξη [32] (στο εξής: κανονισμός 3151/94), όπως διορθώθηκε στη συνέχεια [33], παρέτεινε [34] για 140 ημέρες, μετά την ημερομηνία της 11ης Σεπτεμβρίου 1994, δηλαδή μέχρι τις 29 Ιανουαρίου 1995, την προθεσμία για την παράδοση του οίνου στην υποχρεωτική απόσταξη για την περίοδο 1993/94.

27 — Τον όγκο αυτόν καθορίζει το άρθρο 6 του κανονισμού 441/88.

28 — Την απόδοση αυτή καθορίζει το άρθρο 7 του κανονισμού 441/88.

29 — Παραδείγματος χάριν, από το παράρτημα αυτό συνάγεται ότι στην περιοχή 4, την Ιταλία, όταν η απόδοση είναι 50 hl/ha, το ποσοστό αυτό ανέρχεται σε 5,8 %, όταν είναι 100 hl/ha, το ποσοστό ανέρχεται σε 40,1 %, όταν είναι 200 hl/ha ανέρχεται στο 87 % και στα 300 hl/ha φθάνει το 89 %.

30 — ΕΕ L 198 της 30ής Ιουλίου 1994, σ. 96.

31 — Κατά παρέκκλιση από το άρθρο 12, παράγραφος 4, πρώτη περίπτωση, και παράγραφος 5, του κανονισμού 441/88.

32 — ΕΕ L 332 της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σ. 32.

33 — ΕΕ L 341 της 30ής Δεκεμβρίου 1994, σ. 76.

34 — Κατά παρέκκλιση από τον κανονισμό 343/94 και από το άρθρο 12, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, και παράγραφος 5, του κανονισμού 441/88.

Β — *Το εθνικό νομικό πλαίσιο*

38. Το άρθρο 4, παράγραφος 11, του νομοθετικού διατάγματος (decreto legge) της 7ης Σεπτεμβρίου 1987, το οποίο, κατόπιν τροποποιήσεων, κατέστη νόμος στις 4 Νοεμβρίου 1987, επιβάλλει τη διοικητική χρηματική ποινή για την παράλειψη εκπλήρώσεως της υποχρεώσεως υποχρεωτικής αποστάξεως που απορρέει από το άρθρο 39 του κανονισμού 822/87 και τις κατ' εφαρμογή αυτού εκδοθείσες άλλες διατάξεις της κοινοτικής νομοθεσίας.

III — Τα πραγματικά περιστατικά

39. Ο Galileo Zaninotto είναι οινοπαραγωγός της περιοχής του Treviso. Η αρμόδια ιταλική διοικητική αρχή (το Ispettorato Centrale Repressione Frodi — Ufficio di Conegliano — Ministero delle Risorse Agricole, Alimentari e Forestali, δηλαδή η Κεντρική Επιθεώρηση Πατάξεως της Απάτης — Γραφείο του Conegliano — του ιταλικού Υπουργείου Γεωργικών, Επισιτιστικών και Δασικών Πόρων), με πράξη υπ' αριθ. 70, της 15ης Φεβρουαρίου 1996, του επέβαλε τη χρηματική ποινή [35] που προβλέπει για τις παραβάσεις του άρθρου 39 του κανονισμού 822/87 το άρθρο 4, παράγραφος 11, του νομοθετικού διατάγματος της 7ης Σεπτεμβρίου 1987 [36], επειδή δεν είχε εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπείχε σχετικά με την υποχρεωτική απόσταξη των επιτραπέζιων οίνων κατά την αμπελουργική περίοδο 1993/94. Συγκεκριμένα, ο Zaninotto δεν παρέδωσε 379,47 hl κρασιού προς υποχρεωτική απόσταξη, όπως υποχρεούτο με βάση την κοινοτική νομοθεσία.

35 — Κατά τον Zaninotto, η ποινή αυτή ανερχόταν σε 18 900 000 ιταλικές λίρες (LIT).

36 — Τούτο κατέστη νόμος στις 4 Νοεμβρίου 1987.

40. Με δικόγραφο της 30ής Απριλίου 1996, ο Zaninotto άσκησε εμπροθέσμως και νομοτύπως ενώπιον του Pretore di Conegliano ανακοπή κατά της ενλόγω διοικητικής πράξεως επιβολής της χρηματικής ποινής. Η καθής διοικητική αρχή ζήτησε την απόρριψη του αιτήματος αυτού.

IV — Τα προδικαστικά ερωτήματα

41. Στο πλαίσιο της εκκρεμούσης ενώπιόν της διαφοράς, η Pretura circondariale di Treviso — sezione distaccata di Conegliano υπέβαλε επτά προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με το κύρος διαφόρων κοινοτικών διατάξεων που διέπουν την υποχρεωτική απόσταξη [37]. Συγκεκριμένα, τα ερωτήματα αυτά αφορούν το κύρος:

1) του άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 343/94, και

37 — Υπενθυμίζω ότι οι διατάξεις που αφορούν την ποσότητα του προς υποχρεωτική απόσταξη επιτραπέζιου οίνου στην περιοχή 4, δηλαδή την Ιταλία, απετέλεσαν αντικείμενο δύο προσφυγών ακυρώσεως [βλ. τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, υπόθεση T-183/94, Cantina cooperativa fra produtori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1941) και τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου, της 15ης Μαρτίου 1995, υπόθεση T-6/95 R, Cantine dei colli Berici κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-647)] που απερρίφθησαν από το Πρωτοδικείο. Στην υπόθεση T-183/94, η προσφυγή κηρύχθηκε απαράδεκτη από το Πρωτοδικείο με την αιτιολογία ότι οι προσβληθείσες πράξεις δεν αφορούσαν ατομικά τους προσφεύγοντες.

του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο γ', παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, και παράγραφος 3 (καθώς και του παραρτήματος, όσον αφορά την περιοχή 4) του κανονισμού (ΕΚ) 465/94, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 610/94 σε σχέση με την περιοχή 4, λόγω παραβιάσεως της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, η οποία θεσπίστηκε με το άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ, και λόγω παραβάσεως του άρθρου 23 του κανονισμού (ΕΟΚ) 441/88·

2) του άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 343/94 και του άρθρου 1, παράγραφοι 1, 2 και 3, του κανονισμού 465/94, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 610/94, λόγω παραβιάσεως της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης·

3) του άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 343/94 και του άρθρου 1, παράγραφοι 1, 2 και 3, του κανονισμού 465/94, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 610/94, λόγω παραβάσεως της νομοθετικής διατάξεως του άρθρου 31 του κανονισμού 822/87 και υπερβάσεως εξουσίας λόγω μη συνδρομής των αναγκαίων προϋποθέσεων·

4) του άρθρου 39, παράγραφος 4, του κανονισμού 822/87 λόγω παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον με τον κανονισμό αυτό προσδιορίζεται η ποσότητα που πρέπει να αποστάξει κάθε παραγωγός που υπέχει τη σχετική υποχρέωση, και από την άποψη της πλήρους ακαταλληλότητάς της για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού·

5) του άρθρου 4, παράγραφος 2, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 441/88·

6) του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 3151/94 λόγω παραβάσεως του νόμου λόγω παραβάσεως του άρθρου 39, παράγραφος 1, του κανονισμού 822/87 και λόγω μη πληρώσεως των προϋποθέσεων·

7) του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 3151/94 λόγω παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας της κοινοτικής δράσεως.

V — Επί του παραδεκτού των προδικαστικών ερωτημάτων

A — *Γενικά*

42. Καταρχάς, παρατηρούμε ότι η διάταξη της παραπομπής είναι πολύ φειδωλή στην παράθεση των πραγματικών περιστατικών που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν τη χρησιμότητα απαντήσεως των προδικαστικών ερωτημάτων σχετικά με το κύρος των προαναφερθεισών διατάξεων, όπως επισημαίνει και η Επιτροπή.

43. Έτσι, δεν συνάγεται ευθέως από τη διάταξη της παραπομπής, αν ο Zaninotto εξεπλήρωσε την υποχρέωση απόσταξης κατά τις περιόδους 1992/93, ούτε αν πώλησε ολόκληρη την παραγωγή του των περιόδων 1992/93 και 1993/94, όπως ο ίδιος ισχυρίζεται, ή αν η ατομική παραγωγή του ήταν κατώτερη ή ανώτερη της μέσης αποδόσεως της περιοχής αναφοράς. Αυτά τα πραγματικά περιστατικά θα βοηθούσαν για την πληρέστερη κατανόηση των προδικαστικών ερωτημάτων και για τις απαντήσεις που πρέπει να δοθούν στον εθνικό δικαστή.

44. Θα υπενθυμίσω, όμως, πως το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων που καθιερώνει το άρθρο 177 της Συνθήκης, «το εθνικό δικαστήριο, το οποίο μόνο έχει άμεση γνώση των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, είναι σε θέση να εκτιμήσει, ενόψει των ιδιομορφιών της υποθέσεως, την αναγκαιότητα προδικαστικής αποφάσεως προκειμένου να εκδώσει τη δική του απόφαση» [38].

45. Επίσης, το Δικαστήριο έχει πολλές φορές τονίσει [39] ότι το πνεύμα αρμονικής συνεργασίας που πρέπει να διέπει τη διαδικασία της υποβολής προδικαστικών ερωτημάτων, επιβάλλει επίσης να λαμβάνει και το εθνικό δικαστήριο υπόψη του την αποστολή που έχει ανατεθεί στο Δικαστήριο, η οποία συνίσταται στη συμβολή του στην απονομή της δικαιοσύνης εντός των κρατών μελών και όχι στη διατύπωση συμβουλευτικών γνωμοδοτήσεων επί γενικών και υποθετικών ερωτημάτων [40].

46. Παρόλες τις επιφυλάξεις που δημιουργεί η περιληπτική παράθεση των πραγματικών περιστατικών από τον εθνικό δικαστή, το Δικαστήριο πρέπει να προχωρήσει στην εξέτασή τους. Καταρχάς, διότι η διάταξη της παραπομπής καθορίζει με αρκετή σαφήνεια το νομικό πλαίσιο της υποθέσεως και επιπλέον, τα πραγματικά περιστατικά που παραθέτει ο εθνικός δικαστής δεν αμφισβητήθηκαν. Τέλος, διότι, το Δικαστήριο έχει δεχθεί, μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, τη δυνατότητα να αρνηθεί να απαντήσει, όταν είναι προφανές ότι η διάταξη του κοινοτικού δικαίου της οποίας ζητείται η ερμηνεία ή ο έλεγχος του κύρους δεν έχει καμία σχέση με το αντικείμενο της κύριας δίκης [41]. Τούτο, όμως, νομίζω, ότι δεν συντρέχει εν προκειμένω ούτε συνάγεται ότι υφίσταται κίνδυνος να δοθεί απάντηση σε εντελώς υποθετικό ερώτημα.

38 — Βλ., λόγου χάριν, αρχικά την απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 1978, υπόθεση 83/78, Pigs Marketing Board (Συλλογή τόμος 1978, σ. 739, σκέψη 25) και την απόφαση της 16ης Ιουλίου 1992, υπόθεση C-343/90, Lourenço Dias (Συλλογή 1992, σ. I-4673, σκέψη 15).

39 — Βλ. τις αποφάσεις 16ης Δεκεμβρίου 1981, υπόθεση 244/80, Foglia (Συλλογή 1981, σ. 3045, σκέψη 21), της 8ης Νοεμβρίου 1990, υπόθεση C-231/89, Gmurzynska-Bscher (Συλλογή 1990, σ. I-4003, σκέψη 18), της 28ης Μαρτίου 1995, υπόθεση C-346/93, Kleinwort Benson (Συλλογή 1995, σ. I-615, σκέψη 24), και την απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1995, υπόθεση C-415/93, Bosman (Συλλογή 1995, σ. I-4921, σκέψη 60).

40 — Βλ. την *προμνημονευθείσα απόφαση* της 16ης Δεκεμβρίου 1981, Foglia (σκέψεις 18 και 20) και τις αποφάσεις της 12ης Μαρτίου 1998, υπόθεση C-314/96, Djabali (Συλλογή 1998, σ. I-1149, σκέψη 19) και της 3ης Φεβρουαρίου 1983, υπόθεση 149/82, Robards (Συλλογή 1983, σ. 171, σκέψη 19). Πρβλ. επίσης και την απόφαση της 15ης Ιουνίου 1995, συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-422/93, C-423/93 και C-424/93, Zabala (Συλλογή 1995, σ. I-1567, σκέψη 29).

41 — Βλ., ενδεικτικά, τις αποφάσεις της 16ης Ιουνίου 1981, υπόθεση 126/80, Salonia (Συλλογή 1981, σ. 1563, σκέψη 6), της 11ης Ιουλίου 1991, υπόθεση C-368/89, Crispoltoni (Συλλογή 1991, σ. I-3695, σκέψη 11), της 28ης Νοεμβρίου 1991, υπόθεση C-186/90, Durighello (Συλλογή 1991, σ. I-5773, σκέψη 9), της 3ης Μαρτίου 1994, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-332/92, C-333/92 και C-335/92, Eurico Italia κ.λπ. (Συλλογή 1994, σ. I-711, σκέψη 17), της 6ης Ιουλίου 1995, υπόθεση C-62/93, BP Soupergkáz (Συλλογή 1995, σ. I-1883, σκέψη 10), και τις αποφάσεις της 26ης Οκτωβρίου 1995, υπόθεση C-143/94, Fourlanis (Συλλογή 1995, σ. I-3633, σκέψη 12), της 7ης Δεκεμβρίου 1995, υπόθεση C-472/93, Luigi Spano (Συλλογή 1995, σ. I-4321, σκέψη 15) και, τέλος, της 15ης Δεκεμβρίου 1995, Bosman, που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 39 (σκέψη 61).

Β — *Ειδικά για το παραδεκτό του έκτου και εβδόμου ερωτήματος*

47. Ειδικώς δε για το παραδεκτό του έκτου και του εβδόμου ερωτήματος, η Επιτροπή θέτει το ζήτημα κατά πόσον ο κανονισμός 3151/94, που παρέτεινε ως τις 29 Ιανουαρίου 1995 την προθεσμία παράδοσης του οίνου προς υποχρεωτική απόσταξη, για την περίοδο 1993/94, θα μπορούσε να επηρεάσει τον Zaninotto. Αφού σε αυτόν επιβλήθηκε χρηματική ποινή λόγω μη εκπληρώσεως της υποχρεώσεώς του προς υποχρεωτική απόσταξη ποσοτήτων οίνου της περιόδου 1993/94, ενώ η παράταση της προθεσμίας έδιδε στους ενδιαφερομένους οινοπαραγωγούς, εξ ών και στον Zaninotto, μία δυνατότητα επιπλέον να προβούν στην απόσταξη και να αποφύγουν κατ' αυτόν τον τρόπο την επιβολή κυρώσεως.

48. Και σε αυτήν την περίπτωση, η διάταξη της παραπομπής δεν παρέχει επαρκή στοιχεία ώστε να καθίσταται κατανοητό κατά πόσον η ενδεχόμενη ακύρωση του κανονισμού 3151/94 θα ήταν χρήσιμη στον εθνικό δικαστή για την επίλυση της εκκρεμούσης ενώπιόν του διαφοράς. Αν και διατηρώ ιδιαίτερες επιφυλάξεις κατά πόσον οι απαντήσεις των δύο τελευταίων προδικαστικών ερωτημάτων είναι χρήσιμες για την επίλυση της εκκρεμούσης ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου διαφοράς, εντούτοις, για την περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι τα ερωτήματα είναι παραδεκτά, θα προχωρήσω στην εξέτασή τους. Άλλωστε, όπως προανέφερα, «το εθνικό δικαστήριο, το οποίο μόνο έχει άμεση γνώση των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, είναι σε θέση να εκτιμήσει, ενόψει των ιδιομορφιών της υποθέσεως, την αναγκαιότητα προδικαστικής αποφάσεως προκειμένου να εκδώσει τη δική του απόφαση» [42]. Πέραν τούτου, οι απαντήσεις που ζητεί ο εθνικός δικαστής δεν φαίνονται να στερούνται οιασδήποτε χρησιμότητας για την επίλυση της εκκρεμούσης διαφοράς, έστω και αν η ενδεχόμενη ακύρωση μόνον της επίμαχης διατάξεως του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 3151/94, καθιστούσε τελικά δυσμενέστερη τη θέση του Zaninotto, ο οποίος θα εξακολουθούσε να δεσμεύεται από την υποχρέωση προς παράδοση ποσοτήτων οίνου για απόσταξη.

VI — Απαντήσεις στα προδικαστικά ερωτήματα

49. Για την καλύτερη ανάλυση των τιθεμένων ζητημάτων ελέγχου του κύρους των επιμάχων κοινοτικών διατάξεων νομίζω ότι είναι απαραίτητη η εξέταση κατά ομάδες των προδικαστικών ερωτημάτων. Καταρχάς, του πρώτου και του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος, επειδή αφορούν τις διατάξεις με τις οποίες καθορίζεται η συνολική ποσότητα οίνου την οποία όφειλε να αποστάξει η Ιταλία την περίοδο 1993/94 (Α). Στη συνέχεια, θα χωρήσει η εξέταση του τρίτου και του τέταρτου ερωτήματος που αφορούν το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο (Β). Κατόπιν, του πέμπτου ερωτήματος, που αφορά τον καθορισμό της Ιταλίας ως ενιαίας περιφέρειας (Γ), και τέλος, του έκτου και του εβδόμου ερωτήματος, σχετικών με την παράταση της προθεσμίας παραδόσεως των προς υποχρεωτική απόσταξη ποσοτήτων από τους οινοπαραγωγούς (Δ).

42 — Βλ., λόγου χάριν, αρχικά τις ήδη μνημονευθείσες στην υποσημείωση 38 αποφάσεις της 29ης Νοεμβρίου 1978, Pigs Marketing Board (σκέψη 25) και της 16ης Ιουλίου 1992, Lourenço Dias (σκέψη 15).

Α — *Επί του πρώτου και του δευτέρου ερωτήματος: Σχετικά με τον καθορισμό της συνολικής ποσότητας οίνου την οποία όφειλε να αποστάξει η Ιταλία την περίοδο 1993/94*

50. Με το πρώτο και δεύτερο ερώτημα ο εθνικός δικαστής ερωτά για το κύρος του άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 343/94, και του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο γ', παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, και παράγραφος 3 (καθώς και του παραρτήματος, όσον αφορά την περιοχή 4) του κανονισμού 465/94, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 610/94 σε σχέση με την περιοχή 4 (Ιταλία).

51. Οι διατάξεις αυτές, υπενθυμίζω, είναι σχετικές με τον καθορισμό της συνολικής ποσότητας οίνου την οποία όφειλε να αποστάξει η Ιταλία την περίοδο 1993/94, ανερχόμενη σε 12 500 000 hl, και της μέσης απόδοσης της περιοχής αυτής (77 hl/ha) καθώς επίσης με τον προσδιορισμό της ποσότητας που κάθε παραγωγός υποχρεούτο να παραδώσει για απόσταξη.

52. Πρέπει ευθύς εξαρχής να επισημάνουμε ότι ο κανονισμός 465/94, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 610/94, στο άρθρο 1, δεν περιέχει παράγραφο 3. Ενδεχομένως, ο εθνικός δικαστής υπονοεί το σημείο 3 του άρθρου 1, του κανονισμού 610/94, το οποίο όμως αποτελεί το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 2, του άρθρου 1, του κανονισμού 465/94. Τούτο όμως δεν εμποδίζει να εξετάσουμε το κύρος των άλλων διατάξεων για τις οποίες παραδεκτώς μας ερωτά ο εθνικός δικαστής.

1) Πρώτο προδικαστικό ερώτημα: Παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

α) Τα τιθέμενα ζητήματα

53. Ο εθνικός δικαστής θεωρεί ότι οι προαναφερθείσες διατάξεις είναι αντίθετες προς την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, που διατυπώνεται στο άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης και το άρθρο 23 του κανονισμού 441/88 για τρεις λόγους:

α) Κατά την περίοδο 1993/94 οι επίμαχες διατάξεις επέφεραν άνιση κατανομή της υποχρεώσεως προς απόσταξη ανάμεσα στα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη και τελικά τιμώρησαν υπερβολικά την Ιταλία. Από τα 18 200 000 hl αποστάξιμου οίνου στην Κοινότητα, η οποία περιλαμβάνει επτά περιοχές παραγωγής, τα δύο τρίτα (12 150 000 hl) αφορούσαν την Ιταλία η παραγωγή της οποίας ανερχόταν σε 40 800 000 hl. Στην περιοχή 3 (Γαλλία), της οποίας η παραγωγή ανερχόταν σε

20 800 000 hl, η ποσότητα προς υποχρεωτική απόσταξη ανέρχεται σε 2 550 000 hl [43]. Δηλαδή, οι Ιταλοί οινοπαραγωγοί υποχρεώθηκαν να αποστάξουν περισσότερο οίνο από ό,τι οι οινοπαραγωγοί των άλλων κρατών μελών τους οποίους χαρακτηρίζουν ανάλογες συνθήκες παραγωγής.

β) Κατά την περίοδο 1993/94, οι επίμαχες διατάξεις προκάλεσαν διάκριση εις βάρος των Ιταλών παραγωγών διότι η συνολική ποσότητα των 12 150 000 hl, που αναλογεί στην Ιταλία, προσδιορίσθηκε από την Επιτροπή επί τη βάσει εντελώς ανακριβών στοιχείων που παρέσχε η Ιταλική Κυβέρνηση. Αναφέρει δε ότι η διαφορά ανάμεσα στις αποθεματικές ποσότητες επιτραπέζιων οίνων που προβλέφθηκαν για το τέλος της περιόδου 1992/93, δηλαδή στις 31 Αυγούστου 1993 και τα αποθέματα που πράγματι παρατηρήθηκαν στο τέλος της περιόδου αυτής ήταν ανώτερη κατά 80 % των προβλέψεων. Η διαφορά αυτή ήταν πολύ ανώτερη από εκείνη που διαπιστώθηκε στις άλλες περιοχές παραγωγής.

γ) Κατά την περίοδο 1993/94, οι επίμαχες διατάξεις προκάλεσαν δυσμενή διάκριση σε βάρος των υπόχρεων προς απόσταξη Ιταλών οινοπαραγωγών αφού αυτοί όφειλαν να επιβαρυνθούν ποσότητες επιτραπέζιου οίνου που έπρεπε υποχρεωτικά να είχαν αποσταχθεί από άλλους Ιταλούς παραγωγούς κατά τη διάρκεια της προηγούμενης περιόδου 1992/93 οι οποίοι, ωστόσο, δεν εξεπλήρωσαν τις υποχρεώσεις τους. Τούτο εξηγεί άλλωστε γιατί ο κανονισμός 610/94 καθόρισε για την περίοδο 1993/94 τα προς απόσταξη ποσοστά επιτραπέζιου οίνου σε ύψος μεγαλύτερο από αυτά που θα είχαν καθορισθεί αν δεν υπήρχε παραβίαση των υποχρεώσεων ορισμένων οινοπαραγωγών κατά την προηγούμενη περίοδο.

54. Ευθύς εξαρχής μια διευκρίνιση είναι απαραίτητη. Δύσκολα γίνεται αντιληπτό κατά πόσον μπορεί να υπάρχει αντίφαση ανάμεσα στην επίμαχη νομοθεσία και το άρθρο 23 του κανονισμού 441/88 που προβλέπει ότι η λήξη των προθεσμιών για την παράδοση του οίνου προς απόσταξη, τη 15η ή την 30ή Ιουλίου κάθε έτους, «δεν προδικάζει καθόλου την περάτωση της υποχρέωσης απόσταξης των ποσοτήτων που οφείλονται από κάθε παραγωγό». Αυτό σημαίνει, κατά τη γνώμη μου, ότι οι ποσότητες που πρέπει να αποσταχθούν πρέπει πράγματι να δοθούν προς απόσταξη έστω και αν πέρασαν οι προβλεπόμενες προθεσμίες.

55. Επομένως, η επίκληση του άρθρου 23 του κανονισμού 441/88 είναι χρήσιμη για την επίλυση του τρίτου σκέλους του πρώτου ερωτήματος του εθνικού δικαστή, υπό την έννοια ότι δικαιολογεί την υποχρέωση απόσταξης, δηλαδή είναι σύμφωνο και όχι αντίθετο με την υποχρέωση που επιβλήθηκε για την περίοδο 1993/94 προς απόσταξη ποσοτήτων που θα έπρεπε να έχουν αποσταχθεί κατά την προηγούμενη περίοδο 1992/93, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή (σημείο 8 των γραπτών παρατηρήσεών της).

43 — Προφανώς εκ παραδρομής ο εθνικός δικαστής αναφέρει 2 250 000 hl.

β) Η νομολογία του Δικαστηρίου

56. Το Δικαστήριο παγίως δέχεται ότι [44] κατά το άρθρο 40, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, η κοινή οργάνωση των γεωργικών αγορών πρέπει να αποκλείει κάθε διάκριση μεταξύ παραγωγών ή καταναλωτών της Κοινότητας και ότι «αυτή η απαγόρευση διακρίσεων αποτελεί απλώς ειδική έκφραση της γενικής αρχής του κοινοτικού δικαίου περί ισότητας, σύμφωνα με την οποία οι παρόμοιες καταστάσεις δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται διαφορετικά και οι διαφορετικές καταστάσεις δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο, εκτός αν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικά». Δηλαδή, σύμφωνα με αυτήν τη νομολογία, «δυσμενής διάκριση δεν υφίσταται μόνον οσάκις όμοιες καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο, αλλά και οσάκις διαφορετικές καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά όμοιο τρόπο, εκτός εάν μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς». [45]

57. Με βάση αυτή τη νομολογία θα πρέπει να εξετάσουμε κατά πόσον, κατά τα διάφορα στάδια της διαδικασίας προσδιορισμού των προς απόσταξη ποσοτήτων, την οποία ακολούθησε η Επιτροπή, υπήρξε δυσμενής διάκριση σε βάρος των Ιταλών οινοπαραγωγών.

γ) Σχετικά με την προς υποχρεωτική απόσταξη ποσότητα που αναλογεί στην Ιταλία

58. Η Ιταλική Κυβέρνηση θεωρεί (σημείο 9 των γραπτών παρατηρήσεών της) ότι συντρέχει σοβαρή κατάχρηση των εξουσιών που παρέχει ο κανονισμός 822/87 στην Επιτροπή, αφού η τελευταία καθόρισε την προς απόσταξη ποσότητα χωρίς να εφαρμόσει το ίδιο ποσοστό στα διάφορα κράτη μέλη, ερειδόμενη σε κριτήρια που δεν προβλέπει το άρθρο 39 του κανονισμού 822/87.

59. Επιπλέον, όσον αφορά την κατανομή των προς υποχρεωτική απόσταξη ποσοτήτων, η Ιταλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν υπάρχουν αναφορές στις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 343/94 στα κριτήρια που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για την κατανομή των ποσοτήτων ανάμεσα στις διάφορες περιοχές.

60. Η Ιταλική Κυβέρνηση θεωρεί (σημείο 11 των γραπτών παρατηρήσεών της) ότι λαμβανομένων υπόψη των σημαντικών προς υποχρεωτική απόσταξη ποσοτήτων που η Επιτροπή θεώρησε ότι αντιστοιχούν στις ιταλικές περιοχές παραγωγής, η προοδευτική κλίμακα είναι διαφορετική από εκείνη που υιοθέτησε (η Επιτροπή) για τα άλλα κράτη μέλη. Τούτο σημαίνει, κατά την άποψη της Ιταλικής Κυβερνήσεως, όπως φαίνεται από την κλίμακα που υπάρχει ως παράρτημα στον κανονισμό 610/94, ότι ακόμη και αν η απόδοση ανά εκτάριο των παραγωγών είναι ίση, εντούτοις αυτοί υπέχουν διαφορετικές υποχρεώσεις, σύμφωνα με την περιοχή καταγωγής τους, και τούτο αντίκειται στα άρθρα 40, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, και το άρθρο 6 (προγενέστερο άρθρο 7) της Συνθήκης.

44 — Βλ., ενδεικτικά, την απόφαση της 19ης Μαρτίου 1992, υπόθεση C-311/90, Hierl (Συλλογή 1992, σ. I-2061, σκέψη 18) και πρβλ. τις αποφάσεις της 20ής Σεπτεμβρίου 1988, υπόθεση 203/86, Ισπανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 4563, σκέψη 10), της 17ης Μαΐου 1988, υπόθεση 84/87, Erpelding (Συλλογή 1988, σ. 2647, σκέψη 29), της 21ης Φεβρουαρίου 1989, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-267/88 έως C-285/88, Wuidart κ.λπ. (Συλλογή 1990, σ. I-435, σκέψη 13) και της 15ης Φεβρουαρίου 1996, υπόθεση C-63/93, Fintan Duff (Συλλογή 1996, σ. I-569, σκέψη 26).

45 — Βλ. τις αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1994, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-133/93, C-300/93 και C-362/93, Crispoltoni κ.λπ. (Συλλογή 1994, σ. I-4863, σκέψη 51) και της 13ης Δεκεμβρίου 1984, υπόθεση 106/83, Sermide (Συλλογή 1984, σ. 4209, σκέψη 28).

61. Ο Zaninotto υποστηρίζει ότι η μη προσφυγή στο μέτρο της υποχρεωτικής απόσταξης τις τρεις επόμενες περιόδους που ακολούθησαν εκείνης του 1993/94 επιβεβαίωσε ότι η υποχρέωση απόσταξης 12 000 000 hl (από την οποία μόνο 9 000 000 hl τελικά απεστάχθησαν) ήταν προφανώς δυσανάλογη σε σχέση με την πραγματική κατάσταση της ιταλικής αμπελοοινικής αγοράς, στην οποία δεν ήταν δυνατόν να επιρριφθεί η ευθύνη αυτής της πλεονασματικής ποσότητας, και, τελικά, ήταν υπερβολικά δυσμενής για τους Ιταλούς οινοπαραγωγούς.

i) Ο προσδιορισμός της συνολικής προς απόσταξη ποσότητας

62. Καταρχάς, σχετικά με το κύρος του άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 343/94, καθόσον καθορίζει σε 12 150 000 hl την ποσότητα που πρέπει να αποσταχθεί στην περιοχή 4, δηλαδή στην Ιταλία, για την περίοδο 1993/94, παρατηρούμε ότι η Επιτροπή, προκειμένου να εκδώσει αυτόν τον εκτελεστικό του κανονισμού 822/87 του Συμβουλίου κανονισμό, στηρίχθηκε σε μια σειρά αντικειμενικών στοιχείων. Αναφέρεται δε σχετικά με το ζήτημα αυτό στην πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 343/94: «ότι τα στοιχεία που διαθέτει επί του παρόντος η Επιτροπή και κυρίως εκείνα του ισοζυγίου προβλέψεων για την αμπελουργική περίοδο 1993/94 εμφανίζουν ότι η κατάσταση, για την τρέχουσα αμπελουργική περίοδο, χαρακτηρίζεται από ανισορροπία της αγοράς των επιτραπέζιων οίνων και των οίνων που είναι κατάλληλοι να δώσουν επιτραπέζιους οίνους· ότι πληρούνται, επομένως, οι όροι που αναφέρονται στο άρθρο 39, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 για να αποφασισθεί η υποχρεωτική απόσταξη».

63. Εξάλλου, στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του ιδίου κανονισμού 343/94 αναφέρεται: «ότι, δεδομένων των τιμών και του επιθυμητού επιπέδου των διαθέσιμων ποσοτήτων, κατά το τέλος της περιόδου, κρίνεται απαραίτητη για την Κοινότητα η απόσταξη 18 200 000 hl επιτραπέζιου οίνου· ότι ο όγκος αυτός καθορίζεται βάσει του ισοζυγίου προβλέψεων, για να ληφθεί υπόψη η κατάσταση ανισορροπίας η οποία χαρακτηρίζεται κυρίως από τη μεταφορά αποθεμάτων, από τη μια αμπελουργική περίοδο στην άλλη, που υπερβαίνουν τις εκτιμήσεις που ελήφθησαν ως βάση για τον υπολογισμό των σχετικών με την ενλόγω περίοδο δημοσιονομικών στοιχείων».

64. Εν συνεχεία, όσον αφορά στους κανονισμούς 465/94 και 610/94, ο οποίος τροποποίησε τον κανονισμό 465/94, στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του πρώτου (κανονισμού 465/94) [46] διευκρινίζεται: «ότι το άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 822/87 προβλέπει ότι, για τους παραγωγούς που υποχρεούνται να κάνουν χρήση της απόσταξης, η ποσότητα προς απόσταξη είναι ίση με ποσοστό που καθορίζεται από την παραγωγή τους σε επιτραπέζιο οίνο και το οποίο προκύπτει σύμφωνα με προοδευτική κλίμακα ανάλογα με την απόδοση ανά εκτάριο· ότι πρέπει, ως εκ τούτου, να καθοριστούν τα ποσοστά παραγωγής κάθε παραγωγού που υπόκεινται στην υποχρέωση της παράδοσης για απόσταξη· ότι τα ποσοστά αυτά βασιζόμενα σε αντικειμενικά κριτήρια πρέπει να προσαρμοστούν στην κατάσταση κάθε περιοχής· (...) ότι οι κλίμακες πρέπει να επιτρέπουν να αφαιρείται από μια ορισμένη περιοχή μια ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που αντιστοιχεί στην υποχρέωση που αναφέρεται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 343/94· (...) ότι θα πρέπει εφεξής να εμφανιστούν στις κατηγορίες αποδόσεως μόνον οι όγκοι που αντιστοιχούν στους όγκους που αποτελούν αντικείμενο δηλώσεων παραγωγής που είναι η βάση για τον καθορισμό της κλίμακας».

46 — Βλ. και τις τρίτη και τέταρτη αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 610/94 που έχουν ανάλογο περιεχόμενο.

65. Επίσης, στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 610/94 αναφέρεται ότι: «(...) με βάση την ανακοίνωση της Ιταλίας των στοιχείων που αφορούν την παραγωγή επιτραπέζιου οίνου και την κατανομή του τελευταίου συναρτήσει των κατηγοριών αποδόσεως, πρέπει να καθοριστούν για την περιοχή 4, τα ποσοστά παραγωγής που κάθε υπόχρεως πρέπει να παραδώσει στην απόσταξη· ότι, με την κλίμακα αυτή, πρέπει να επιτραπεί η προοδευτικότητα που θα επιβάλλει κυρώσεις στις υψηλότερες αποδόσεις (...)».

66. Από τις διατάξεις του κανονισμού 465/94, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του κανονισμού 610/94, ενόψει και των αιτιολογικών σκέψεων των προπαρατεθέντων δύο κανονισμών, προκύπτει ότι, για να καθορίσει η Επιτροπή αφενός το ύψος της παραγωγής βάσει της αποδόσεως σε εκατόλιτρα ανά εκτάριο (hl/ha) για την περιοχή 4, δηλαδή την Ιταλία, και αφετέρου τη μέση απόδοση ανά εκτάριο της περιοχής 4, στηρίχθηκε σε στοιχεία συνολικά και αντικειμενικά που της ανακοίνωσαν οι αρχές αυτού του κράτους μέλους, σχετικά με την παραγωγή επιτραπέζιου οίνου και την κατανομή της αναλόγως των διαφόρων κατηγοριών αποδόσεως. Τα αριθμητικά στοιχεία υπολογίσθηκαν με βάση αφενός το σύνολο των κοινοτικών στοιχείων και αφετέρου το σύνολο των στοιχείων που αφορούν ολόκληρη την Ιταλία.

67. Αναλυτικότερα, η Επιτροπή απαντώντας σε γραπτή ερώτηση που της απηύθυνε το Δικαστήριο εξήγησε τη διαδικασία προσδιορισμού της προς υποχρεωτική απόσταξη ποσότητας επιτραπέζιου οίνου που αντιστοιχεί στην Ιταλία. Ανέφερε ότι, την περίοδο 1993/94, προέβη στον υπολογισμό της ποσότητας που θεωρήθηκε ως πλεονασματική και την κατανομή της ανάμεσα σε δύο είδη απόσταξης (υποχρεωτική και απόσταξη στήριξης), σύμφωνα με τα άρθρα 39 και 41 του κανονισμού 822/87 του Συμβουλίου και τον κανονισμό 441/88 της Επιτροπής.

68. Από την ανάλυση αυτή της Επιτροπής προκύπτει, κατά τη γνώμη μου, το νομότυπο της ακολουθηθείσας διαδικασίας ενώ δεν συνάγεται κάποια δυσμενή μεταχείριση σε βάρος της Ιταλίας και των Ιταλών παραγωγών αφενός και των άλλων κρατών μελών και των παραγωγών τους αφετέρου.

69. Όσον αφορά τον καθορισμό της πλεονασματικής ποσότητας επιτραπέζιου οίνου, από το κοινοτικό ισοζύγιο προβλέψεων για την περίοδο 1993/94 [47] προκύπτει ότι η συνολική παραγωγή ανερχόταν σε 98 610 000 hl [48] ενώ το προϊόν οινοποίησης σε 91 365 000 hl. Επιπλέον, κατά την Επιτροπή: α) Η συνολική παραγωγή επιτραπέζιου οίνου καθαρού από ποσότητες που αντιστοιχούν σε οινικά παρακρατήματα (prestations viniques) και απώλειες εκτιμήθηκε από την Επιτροπή σε 87 385 000 hl. β) Οι συνήθεις χρήσεις (ανθρώπινη κατανάλωση, βιομηχανικές χρήσεις και διαφορά εισαγωγών/εξαγωγών), εκτιμήθηκαν σύμφωνα με το άρθρο 1, του κανονισμού 441/88, σε 79 807 000 hl. Δηλαδή η πλεονασματική ποσότητα της περιόδου αυτής ανερχόταν σε 7 578 000 hl [49]. γ) Τα αποθέματα στην αρχή της περιόδου, όπως προκύπτουν από τις ανακοινώσεις των κρατών μελών ανήρχοντο

47 — Αυτό το ισοζύγιο προβλέψεων για την περίοδο 1993/94 δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα, της 17ης Φεβρουαρίου 1994, στη σειρά C 49, σ. 12.

48 — Αποτελείτο από ποσότητα χυμού σταφυλών (συνολικά 7 245 000 hl) και προϊόντος οινοποίησης (συνολικά 91 365 000 hl).

49 — Ο αριθμός αυτός προκύπτει ως εξής: 87 385 000 hl — 79 807 000 hl = 7 578 000 hl.

σε 46 886 000 hl. δ) Τα αποθέματα του τέλους της περιόδου θεωρούμενα ως κατάλληλα (stocks appropriés) ανήρχοντο κατά την Επιτροπή σε 33 253 000 hl [50] και αντιστοιχούσαν σε πέντε μήνες κανονικών προβλέψιμων χρήσεων [51]. Υπήρχε δηλαδή μία πλεονασματική αποθεματική ποσότητα 13 633 000 hl. ε) Συμπερασματικά λοιπόν, το συνολικό πλεόνασμα που έπρεπε να εξαλειφθεί αντιστοιχεί στη διαφορά ανάμεσα στο σύνολο των διαθέσιμων ποσοτήτων (87 385 000 hl + 46 886 000 hl = 134 271 000 hl) και τις ανάγκες της συγκεκριμένης περιόδου (79 807 000 hl + 33 253 000 hl = 113 060 000 hl) και ανερχόταν σε 21 211 000 hl.

ii) Κριτήριο καθορισμού της υποχρεώσεως προς απόσταξη

70. Η Επιτροπή εξηγεί ότι το ενιαίο ποσοστό 85 % που προβλέπει το άρθρο 39, παράγραφος 3, του κανονισμού 822/87 καθορίσθηκε από το Συμβούλιο λαμβανομένης υπόψη της κατανάλωσης επιτραπέζιου οίνου την εποχή εκείνη. Οι περιοχές των οποίων η ετήσια παραγωγή ήταν κατώτερη του 85 % από την ποσότητα αναφοράς τους απηλλάσσοντο της υποχρεώσεως απόσταξης διότι ακριβώς εκτιμάτο ότι ήταν χαμηλότερη από το επίπεδο αυτό (την ποσότητα αναφοράς), ότι είχαν συμβάλει στην εξυγίανση της αγοράς και, επομένως, ότι δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ως υπεύθυνες για τα ενδεχόμενα πλεονάσματα. Επομένως, τα πλεονάσματα αυτά θα έπρεπε να επιβαρύνουν τις περιοχές, δηλαδή εκείνα τα κράτη μέλη, που η ποσότητα αναφοράς τους παρέμενε πάνω από το 85 %.

71. Συγχρόνως, η συνεχής μείωση κατανάλωσης επιτραπέζιου οίνου επέφερε, με το πέρασμα του χρόνου, μια σημαντική πτώση της ποσότητας που αντιστοιχεί στις προβλέψιμες συνήθεις χρήσεις [52].

72. Η Επιτροπή εξηγεί ότι για να καταστεί δυνατή η αποκατάσταση των αρχικών προϋποθέσεων ισορροπίας της αγοράς, θεωρήθηκε ότι η πλέον λογική λύση θα ήταν να καθορισθεί ένα νέο ποσοστό [53], λαμβάνοντας υπόψη το ύψος των κανονικών χρήσεων που προβλέπονταν για την επίμαχη περίοδο. Αυτό το κοινοτικό ποσοστό προέκυπτε από τη σχέση ανάμεσα στις κανονικές χρήσεις της ενλόγω περιόδου και την ολική ποσότητα αναφοράς.

73. Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο της περιόδου 1993/94, έπρεπε να προσδιορισθεί η σχέση κανονικής χρήσεως και ποσότητας αναφοράς, δεδομένου ότι στην κανονική χρήση αντιστοιχούσαν 79 807 000 hl [54] και η συνολική κοινοτική ποσότητα αναφοράς, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 441/88, ανερχόταν σε 145 069 000 hl [55]. Το ποσοστό που προέκυψε ήταν 55,01 % [56].

50 — Στο ισοζύγιο προβλέψεων αναφέρονται 54 464 000 hl, ως ποσότητα που προκύπτει πριν τις αποστάξεις αλλά μετά το οινικό παρακράτημα.

51 — Οι πέντε μήνες κανονικών χρήσεων προκύπτουν ως εξής: (79 807 000 x 5) : 12 = 33 253 000 hl.

52 — Η Επιτροπή αναφέρει ότι το 1996 η ανθρώπινη κατανάλωση επιτραπέζιου οίνου σε κοινοτικό επίπεδο ανερχόταν σε 70 000 000 hl ενώ το 1982 σε 90 000 000 hl.

53 — Υπενθυμίζω ότι αυτήν την εξουσία παρέχει στην Επιτροπή το άρθρο 11, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 822/87, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 1972/87.

54 — Κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία, η Ιταλική Κυβέρνηση υποστήριξε ότι ως βάση θα έπρεπε να ληφθεί άλλο ποσό (134 271 000 hl), το οποίο αντιστοιχεί στην ποσότητα που προκύπτει αν στην παραγωγή επιτραπέζιου οίνου του έτους 1993/94 (87 385 000 hl) προσθέσουμε τα αποθέματα των αρχών της περιόδου αυτής (46 886 000 hl)· το άθροισμα των οποίων μας δίδει τη συνολική διαθέσιμη ποσότητα κατά την έναρξη της περιόδου εμπορίας 1993/94. Ο ισχυρισμός αυτός είναι αβάσιμος. Το άρθρο 4 του κανονισμού 441/88 αναφέρεται στους «μέσους όρους *παραγωγής*» (η υπογράμμιση είναι δική μου) επιτραπέζιου οίνου και προϊόντων που λαμβάνονται πριν από την παραγωγή επιτραπέζιου οίνου, αλλά όχι και στα αποθέματα κατά την έναρξη κάθε περιόδου. Ανεξαρτήτως τούτου, δεν αποδεικνύεται ότι υπήρξε καμία δυσμενής διάκριση σε βάρος των Ιταλών παραγωγών, αφού εν πάση περιπτώσει η εκτίμηση της Επιτροπής βασίσθηκε σε αντικειμενικά στοιχεία.

55 — Η ενλόγω ποσότητα προκύπτει από το άθροισμα των μέσων όρων παραγωγής κάθε κράτους μέλους που αναφέρονται στη διάταξη αυτή.

56 — (79 807 000 hl x 100) : 145 069 000 hl = 55,01 %.

74. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι για να γίνει η υποχρεωτική απόσταξη, που ήταν αναγκαία για την εξισορρόπηση της αγοράς, έπρεπε να ανατρέξει στο βελτιωμένο αυτό ποσοστό του 55,01 %. Αυτό το ποσοστό θα εφαρμοζόταν στην ποσότητα αναφοράς κάθε περιοχής, όπως καθορίζεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 441/88. Η απόκλιση που παρατηρήθηκε ανάμεσα στην ετήσια παραγωγή κάθε περιοχής και τη βελτιωμένη ποσότητα αναφοράς επέτρεψε να υπολογισθεί η συμμετοχή κάθε περιοχής στη δημιουργία της συνολικής απόκλισης (σε κοινοτικό επίπεδο) [57].

75. Ειδικότερα, όσον αφορά την Ιταλία, η συμμετοχή της στη συνολική απόκλιση ανερχόταν σε ποσοστό 77,31 % ενώ, λόγου χάριν, για τη Γαλλία, η αντίστοιχη συμμετοχή ανερχόταν σε 11,09 % και για την Ισπανία, η συμμετοχή αυτή ανερχόταν σε 2,8 %.

57 — Σύμφωνα με πίνακα που υπέβαλε η Επιτροπή, συνημμένο στην γραπτή απάντησή της σε ερώτημα που της απηύθυνε το Δικαστήριο, η κατανομή της 6πλεονασματικής ποσότητας σε χιλιάδες εκατόλιτρα (hl) ανάμεσα στα κράτη μέλη, σύμφωνα με τις προβλέψεις παραγωγής των κρατών μελών και με ποσοστό αναφοράς 55,01 %, έχει ως εξής:

Κράτος μέλος	Ποσότητα αναφοράς	Ποσότητα αναφοράς περιόδου 1993/94	Παραγωγή 1993	Πλεόνασμα	Απόκλιση %
I	64 163	35 296	45 025	9 729	77,31
FR	40 182	22 104	23 500	1 396	11,09
ES	27 500	15 128	15 490	362	2,88
PT	7 250	3 988	3 050	—	—
GR	4 632	2 548	3 645	1 097	8,72
DE	1 342	738	630	—	—
Total	145 069	79 802	91 365	12 584	100,00

iii) Κατανομή της υποχρεώσεως αποστάξεως

76. Κατά την Επιτροπή, η πλεονασματική ποσότητα που έπρεπε να εξαλειφθεί (21 200 000 hl) κατανεμήθηκε ανάμεσα στην υποχρεωτική απόσταξη (αφορούσε 18 200 000 hl) και την απόσταξη στηρίξεως (3 000 000 hl) την οποία η ιδία αποφάσισε [58]. Οι ποσότητες που θεωρητικά κατανεμήθηκαν σε κάθε περιοχή, τόσο όσον αφορά την υποχρεωτική όσο καιΘην απόσταξη στήριξης, προσδιορίσθηκαν αναλογικά προς αυτήν την συμμετοχή κάθε περιοχής στη συνολική απόκλιση. Έτσι προέκυπτε θεωρητικά η υποχρέωση για την Ιταλία να αποστάξει 14 070 420 hl έναντι, για παράδειγμα, 524 160 hl για την Ισπανία.

77. Οι ποσότητες που πράγματι κατανεμήθηκαν, τις οποίες αναφέρει ο κανονισμός 343/94 ήταν το αποτέλεσμα, κατά τους ισχυρισμούς της Επιτροπής πάντοτε, συζητήσεων στο πλαίσιο της επιτροπής διαχειρίσεως των οίνων του άρθρου 83, του κανονισμού 822/87 [59]. Η Επιτροπή προέβη σε αυτή την προσαρμογή κάνοντας χρήση της εξουσίας που της παρέχει το άρθρο 39, παράγραφος 11, του κανονισμού 822/87, όπως αυτό έχει έκτοτε τροποποιηθεί. Αυτή η διαδικασία επέτρεψε στην Ιταλία να πραγματοποιήσει τελικά μικρότερη υποχρεωτική απόσταξη (12 150 000 hl αντί 14 070 420 hl) ως αντάλλαγμα για μία χαμηλή συμμετοχή

58 — Κατανομή των προς απόσταξη ποσοτήτων σε εκατόλιτρα (hl) κατά την περίοδο 1993/94.

Αποστάξεις	Υποχρεωτική	Προληπτική	Στήριξης	Σύνολο
Πλεόνασμα	18 200 000	10 112 000	3 000 000	21 200 000

59 — Τους ισχυρισμούς αυτούς αμφισβήτησε η Ιταλική Κυβέρνηση κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία μη πειστικά, κατά τη γνώμη μου, αφού δεν προσήγαγε σχετικές αποδείξεις.

στην απόσταξη στήριξης (1 800 000 hl αντί 2 319 300 hl που προβλέπονταν από τον θεωρητικό υπολογισμό) [60].

78. Η Επιτροπή καταλήγει ότι το ποσοστό 85 %, που προβλέπει το άρθρο 39, παράγραφος 3, του κανονισμού 822/87, μειώθηκε στο 55 % και εφαρμόσθηκε ομοιόμορφα σε όλες τις περιοχές παραγωγής και δεν ίσχυσε μόνον για την Ιταλία. Οι διαδοχικές προσαρμογές αποφασίσθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας επιτροπής διαχείρισης των οίνων επί τη βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, όπως είναι, παραδείγματος χάριν, το ύψος της παραγωγής κάθε περιοχής, η εξέλιξη του ύψους της κατανάλωσης και των υφισταμένων αποθεμάτων, τα οποία τελικά ευνόησαν την Ιταλία, αφού οδήγησαν στη μείωση της προς απόσταξη ποσότητας σε 12 150 000 hl αντί 14 070 420 hl που θεωρητικά της αναλογούσαν. Δηλαδή, από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η όλη διαδικασία δεν ενέχει κάποια δυσμενή διάκριση κατά των Ιταλών παραγωγών γι' αυτό και, τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα από την Ιταλική Κυβέρνηση πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

79. Παρά το γεγονός ότι με βάση τις δοθείσες εξηγήσεις της Επιτροπής θεωρώ ότι δεν υπάρχει κάποια πλημμέλεια στην αιτιολογία του επίμαχου κανονισμού 343/94, θα ήθελα, επιπλέον, να τονίσω ότι δεν ήταν αναγκαίο να αναφέρεται το καθ' όλα νόμιμα καθορισμένο αυτό ποσοστό (55 %) στις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 343/94, την έλλειψη του οποίου τονίζει η Ιταλική Κυβέρνηση (σημείο 10 των γραπτών παρατηρήσεών της), ώστε ο προσδιορισμός της προς απόσταξη ποσότητας να είναι ευχερέστερος για τον μελετητή του κειμένου. Θεωρώ δηλαδή, ενόψει και των αιτιολογικών σκέψεων του κανονισμού 343/94, που ήδη παρατέθησαν, ότι δεν στοιχειοθετείται κάποιο ελάττωμα της αιτιολογίας του επίμαχου κανονισμού, διότι η λεπτομερής περιγραφή του συλλογισμού της Επιτροπής αποτελεί τεχνικής φύσεως επιλογή και μπορούσε να παραλειφθεί δίχως να πάσχει η αιτιολογία της ληφθείσης πράξεως.

80. Όπως άλλωστε το Δικαστήριο παγίως αποφαίνεται [61]: «Καίτοι είναι αληθές ότι από την επιβαλλόμενη από το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ αιτιολογία πρέπει να καταφαίνεται, κατά τρόπο σαφή και μη επιδεχόμενο παρερμηνεία η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εξέδωσε την προσβαλλομένη πράξη, κατά τρόπο ώστε να μπορούν οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο και το Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του (...), δεν απαιτείται, ωστόσο, η αιτιολογία να διευκρινίζει όλα τα καίρια πραγματικά και νομικά στοιχεία. Πράγματι, το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας αποφάσεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις αυτές πρέπει να εκτιμάται σε σχέση όχι μόνο με το κείμενό της αλλά και με το πλαίσιό της καθώς και με το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα. Κατά συνέπεια, εφόσον από την αμφισβητουμένη πράξη προκύπτει το ουσιώδες στοιχείο του επιδιωκομένου από το κοινοτικό όργανο στόχου, είναι περιττό να απαιτείται ειδική αιτιολογία για κάθε μια από τις τεχνικής φύσεως επιλογές του εν λόγω οργάνου.»

60 — Για παράδειγμα, κατά την Επιτροπή, η Ισπανία δέχθηκε να αποστάξει υποχρεωτικά 3 000 000 hl (αντί 524 160 hl που της αναλογούσαν σύμφωνα με τον υποθετικό υπολογισμό) αλλά αντί 86 000 hl παρέδωσε 400 000 hl στο πλαίσιο της απόσταξης στήριξης.

61 — Βλ., σχετικά, τις αποφάσεις της 29ης Φεβρουαρίου 1996, υπόθεση C-122/94, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. I-881, σκέψη 29) και της 9ης Νοεμβρίου 1995, C-466/93, Atlanta Fruchthandelsgesellschaft κ.λπ. (Συλλογή 1995, σ. I-3799, σκέψη 16).

δ) Σχετικά με την κατανομή βάσει στοιχείων που απέστειλε η Ιταλία

81. Κατά τον εθνικό δικαστή και τον Zanino tto, την περίοδο 1993/94 η Επιτροπή καθόρισε την ποσότητά του προς υποχρεωτική απόσταξη οίνου ερειδόμενη σε ένα ισοζύγιο προβλέψεων που συνετάγη επί τη βάσει προφανώς εσφαλμένων στοιχείων που παρέσχον οι ιταλικές αρχές, αν και η κοινοτική νομοθεσία (ο κανονισμός 2396/84) επιβάλλει σε αυτήν την περίπτωση την προσφυγή σε άλλες πηγές πληροφοριακών στοιχείων, ιδίως εκείνα που παρέχουν οι επαγγελματικές οργανώσεις.

82. Καταρχάς, κατά τη γνώμη μου, εκπλήσσει το γεγονός ότι ο εθνικός δικαστής και ο Zaninotto ουσιαστικά επιζητούν να στηρίζουν την παράλειψη εκπληρώσεως της υποχρεώσεως του δευτέρου στην παράλειψη εκπληρώσεως της υποχρεώσεως προς παροχή ακριβών στοιχείων από την Ιταλική Κυβέρνηση, όπως ορθώς επισημαίνει η Ισπανική Κυβέρνηση. Διότι το όλο σύστημα που επιτρέπει να καταρτισθεί το κοινοτικό ισοζύγιο προβλέψεων κάθε περιόδου βασίζεται στις διαδοχικές δηλώσεις των ενδιαφερομένων του αμπελοοινικού τομέα (παραγωγών και διοικητικών αρχών των κρατών μελών).

83. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός 2396/84 της Επιτροπής προέβλεψε μεν (άρθρο 1, παράγραφος 1) ότι το ισοζύγιο προβλέψεων καταρτίζεται από την Επιτροπή βάσει όλων των διαθέσιμων στοιχείων, ενδεικτικά δε ανέφερε («ιδίως») τις ανακοινώσεις που διαβιβάζουν τα κράτη μέλη (πρώτη περίπτωση) και κάθε άλλη αξιόπιστη πληροφορία (δεύτερη περίπτωση). Προσδιορίσθηκε δε (παράγραφος 3) ότι, όσον αφορά τις πληροφορίες που αναφέρονται στην παράγραφο 1, δεύτερη περίπτωση, γίνεται χρήση κάθε διαθέσιμης πηγής πληροφοριών, και «ιδίως» α) δημοσιεύσεων σχετικά με την παραγωγή και το εμπόριο στα κράτη μέλη, και β) των επαγγελματικών οργανώσεων οι οποίες αντιπροσωπεύουν την παραγωγή και το εμπόριο στα κράτη μέλη και ιδιαίτερα των οργανώσεων που μετέχουν της συμβουλευτικής επιτροπής του αμπελοοινικού τομέα.

84. Επομένως, από τις ενλόγω διατάξεις του κανονισμού 2396/84, σε συνδυασμό ερμηνευόμενες, προκύπτει ότι καταλείπεται ευχέρεια στην Επιτροπή να επιλέξει αν θα αρκεσθεί στις πληροφορίες που της παρέχουν τα κράτη μέλη ή θα ανατρέξει και σε άλλες αξιόπιστες πηγές. Επιπλέον, κατά το άρθρο 2 του κανονισμού 2396/84, οι πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, χρησιμοποιούνται μόνο στην περίπτωση κατά την οποία διαπιστώνεται σημαντική διαφορά, που μπορεί να θέσει σε κίνδυνο την καλή λειτουργία της αμπελοοινικής αγοράς, ανάμεσα στα στοιχεία τα οποία διαβιβάζουν τα κράτη μέλη μέσω της ανακοίνωσης που αναφέρεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2 και τις ενλόγω πληροφορίες. Κάτι τέτοιο όμως δεν αποδεικνύεται ότι συνέβη εν προκειμένω.

85. Εξάλλου, ο τίτλος I του κανονισμού 3929/87 της Επιτροπής (άρθρα 1 έως 5) αφορά τις «δηλώσεις συγκομιδής παραγωγής και αποθεμάτων που πρέπει να υποβάλουν ορισμένα άτομα που ασκούν δραστηριότητα στον αμπελοοινικό τομέα», ενώ ο τίτλος II, του ιδίου κανονισμού (άρθρα 6 έως 9) αφορά τις «ανακοινώσεις στις οποίες πρέπει να προβαίνουν τα κράτη μέλη» στην Επιτροπή. Οι ανακοινώσεις αυτές γίνονται επί τη βάσει των δηλώσεων συγκομιδής παραγωγής και αποθεμάτων που υποβάλλουν οι παραγωγοί, σύμφωνα με την διαδικασία που προσδιορίζει ο κανονισμός 3929/87.

86. Κατά την Επιτροπή, αφενός λαμβάνονται πολλοί παράγοντες υπόψη για τον τελικό προσδιορισμό των προς απόσταξη ποσοτήτων που αναλογούν σε κάθε κράτος μέλος, όπως ήδη εξηγήσαμε, και αφετέρου είναι δυνατόν να υπάρχουν αποκλίσεις ανάμεσα στις προβλέψεις και την πραγματικότητα. Η προσπάθεια όμως εξυγιάνσεως της αγοράς και αποκαταστάσεως της ισορροπίας της μπορεί να οδηγήσει στην αύξηση της προς απόσταξη ποσότητας, δίχως αυτό να σημαίνει ότι γίνονται αθέμιτες διακρίσεις μεταξύ των παραγωγών που εκπλήρωσαν ήδη τις υποχρεώσεις τους ή ότι θίγεται κάποια δικαιολογημένη εμπιστοσύνη τους, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

87. Κατά την Επιτροπή, μετά τη διόρθωση των προβλέψεων μέσω των τελικών στοιχείων, οι οινοπαραγωγοί ενδεχομένως να υποχρεωθούν να δώσουν προς απόσταξη, στο πλαίσιο της επόμενης περιόδου παραγωγής, την ποσότητα που θα έπρεπε να αποστάξουν κατά την προηγούμενη αν οι προβλέψεις ήσαν ακριβείς [62].

88. Ενόψει των ανωτέρω και δεδομένου ότι οι δηλώσεις παραγωγής που ανακοινώνουν στην Επιτροπή τα κράτη μέλη, οι οποίες με τη σειρά τους βασίζονται σε εκείνες των παραγωγών, των εμπόρων και των επαγγελματικών οργανώσεων, αποκτούν μεγάλη σπουδαιότητα για την κατάρτιση του ισοζυγίου προβλέψεων, ορθώς κατά τη γνώμη μου, η Επιτροπή και η Ισπανική Κυβέρνηση συμπεραίνουν ότι σύμφωνα με την κατανομή αρμοδιοτήτων που επιχειρείται μεταξύ των κοινοτικών και των εθνικών αρχών, ανήκει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών και όχι της Επιτροπής να ελέγξει την ακρίβεια των ενλόγω στοιχείων [63].

62 — Η μη απόσταξη ποσοτήτων μπορεί να οφείλεται σε διαφόρους λόγους· όπως ενδεικτικά αναφέρει η Επιτροπή, μπορεί να πρόκειται για ατομικές αποφάσεις παραγωγών να μη συμμορφωθούν με τις υποχρεώσεις τους, οπότε υφίστανται τις κυρώσεις που προβλέπει η οικεία εθνική νομοθεσία, είτε να οφείλεται στο γεγονός ότι ελήφθησαν υπόψη προοδευτικοί πίνακες (της απόδοσης ανά εκτάριο) που δεν αντιστοιχούν στην πραγματικότητα.

ε) Μεταφορά (μετάγγιση) από τη μία περίοδο στην άλλη ποσοτήτων που δεν απεστάχθησαν

89. Ο Zaninotto ισχυρίζεται ότι η μεταφορά (μετάγγιση) 1 250 000 hl που παράνομα δεν απεστάχθησαν από κάποιους παραγωγούς κατά την προηγούμενη περίοδο είναι παράνομη και παραβιάζει το άρθρο 23 του κανονισμού 441/88. Κατά την απόψή του, δεν θα έπρεπε να τιμωρούνται οι παραγωγοί που εξεπλήρωσαν την υποχρέωσή τους έναντι εκείνων που παρεβίασαν τον νόμο. Τονίζει δε ότι ένα τέτοιο μέτρο θα είχε ως παράλογη συνέπεια να υποχρεώνει τους καλόπιστους παραγωγούς είτε να δίδουν

63 — Σχετικά με το ζήτημα του ελέγχου από την Επιτροπή της νομιμότητας των πράξεων εθνικών αρχών που προηγήθηκαν της δικής του αποφάσεως, αξίζει να σημειωθεί ότι στην απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 1992, Oleificio Borelli κατά Επιτροπής, υπόθεση C-97/91 (Συλλογή 1992, σ. I-6313), που αφορούσε προσφυγή ασκηθείσα βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, το Δικαστήριο έκρινε τα εξής (σκέψεις 9 έως 13): «Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο της προσφυγής που ασκείται βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφαίνεται ως προς τη νομιμότητα πράξεως εθνικής αρχής.» Συνέχισε ότι: «Η διαπίστωση αυτή δεν μπορεί να αναιρείται ουσιαστικά η επίδικη πράξη εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασίας λήψεως κοινοτικής αποφάσεως, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει σαφώς από την κατανομή των αρμοδιοτήτων στον συγκεκριμένο τομέα μεταξύ των εθνικών αρχών και των κοινοτικών οργάνων, η εκδιδόμενη από τις εθνικές αρχές πράξη δεσμεύει τη λαμβάνουσα την απόφαση κοινοτική αρχή και, συνακόλουθα, καθορίζει τους όρους της εκδοθησομένης κοινοτικής αποφάσεως.» Εξακολούθησε ως εξής: «Αυτό συμβαίνει όταν η αρμόδια εθνική αρχή εκδίδει αρνητική γνωμοδότηση επί αιτήσεως παροχής συνδρομής εκ μέρους του ΕΓΤΠΕ. Πράγματι, (...) ένα σχέδιο τυγχάνει της συνδρομής του ΕΓΤΠΕ μόνον εφόσον έχει εγκριθεί από το κράτος στο έδαφος του οποίου πρόκειται να εκτελεστεί και, συνακόλουθα, σε περίπτωση αρνητικής γνωμοδοτήσεως, η Επιτροπή δεν μπορεί ούτε να συνεχίσει τη διαδικασία εξετάσεως του σχεδίου, σύμφωνα με τους κανόνες που θέτει ο κανονισμός αυτός, ούτε κατά μείζονα λόγο να ελέγξει το νομότυπο της εκδοθείσας συναφώς γνωμοδοτήσεως.» Επίσης ότι: «Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι πλημμέλειες που πάσχει ενδεχομένως η οικεία γνωμοδότηση δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να θίξουν το κύρος της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή αρνείται να χορηγήσει την αιτηθείσα συνδρομή.» Και κατέληξε: «Επομένως, εναπόκειται στα εθνικά δικαστήρια να αποφαίνονται, ενδεχομένως ύστερα από προδικαστική παραπομπή στο Δικαστήριο, επί της νομιμότητας της οικείας εθνικής πράξεως, υπό τις αυτές προϋποθέσεις ελέγχου που ισχύουν για κάθε αριστική πράξη, η οποία εκδιδόμενη από την ίδια εθνική αρχή μπορεί να είναι βλαπτική για τρίτους, και, επομένως, να κρίνουν παραδεκτή μια προσφυγή που ασκείται προς τούτο, έστω και αν οι εσωτερικοί δικονομικοί κανόνες δεν προβλέπουν παρόμοια περίπτωση.»

προς απόσταξη τμήμα του οίνου της επόμενης περιόδου είτε να αγοράζουν οίνο από άλλους παραγωγούς για να δώσουν προς απόσταξη διότι οι ίδιοι είχαν ήδη πωλήσει την παραγωγή τους.

90. Στο σημείο αυτό απαιτείται μια διευκρινιστική προκαταρκτική παρατήρηση. Η μη εκπλήρωση της προς απόσταξη υποχρεώσεώς τους από μέρους των οινοπαραγωγών αφενός επάγεται τις προβλεπόμενες από το εθνικό δίκαιο κυρώσεις, σύμφωνα με το άρθρο 79 του κανονισμού 822/87. Βάσει των κυρώσεων αυτών άλλωστε επιβλήθηκε στον Zaninotto η χρηματική ποινή, η προσβολή της οποίας οδήγησε στην ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου διαφορά [64]. Αφετέρου σύμφωνα με το άρθρο 22 του κανονισμού 441/88, οι ενλόγω παραγωγοί εξαιρούνται των πλεονεκτημάτων των μέτρων παρέμβασης [65]. Ανάλογες κυρώσεις επισείονται κατ' εκείνων των παραγωγών που πραγματοποιούν ανακριβείς δηλώσεις.

91. Επιπλέον, δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής ότι το απαραίτητο για την εξυγίανση της αγοράς ύψος της προς απόσταξη ποσότητας μπορεί τελικά να μην επιτευχθεί λόγω όχι μόνον της παραβιάσεως της υποχρεώσεώς τους από τους παραγωγούς αλλά και λόγω ανακριβειών των στοιχείων που ανακοινώνουν στην Επιτροπή τα κράτη μέλη.

92. Η Επιτροπή προβαίνει εν προκειμένω σε μια ορθή παρατήρηση σύμφωνα με την οποία οι επιβληθείσες κυρώσεις δεν επιφέρουν αυτόματα και την απομάκρυνση από την αγορά των ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου που έπρεπε να αποσταχθούν και τελικά δεν απεστάχθησαν εγκαίρως. Παραδείγματος χάριν, σε περίπτωση που κάποιος οινοπαραγωγός, υπόχρεος προς απόσταξη κατόρθωσε να πωλήσει όλο τον οίνο που του αναλογούσε κατά την περίοδο 1993/94, και έτσι δεν είχε άλλες ποσότητες να παραδώσει για υποχρεωτική απόσταξη, αυτό σημαίνει ότι η ποσότητα του οίνου αυτού παρέμεινε στην αγορά, η εξυγίανση της οποίας τίθεται κατ' αυτόν τον τρόπο σε κίνδυνο.

93. Συνεπώς, κατά την επόμενη περίοδο, η απόσταξη του μη αποσταχθέντος κατά την προηγούμενη περίοδο οίνου δικαιολογείται από την επιτακτική ανάγκη να απομακρυνθεί τελικά από την αγορά η ποσότητα αυτή. Όπως τονίζει η Επιτροπή, αν ο οίνος αυτός παρέμενε στην αγορά, τούτο θα διακινδύνευε τον στόχο της υποχρεωτικής απόσταξης και θα έβλαπτε τελικά όλους τους παραγωγούς, ιδιαίτερα όσους είχαν εκπληρώσει κανονικά την υποχρέωσή τους, οι οποίοι, λόγω της παραλείψεως των άλλων, θα το είχαν πράξει μάταια. Διότι, οι συνεπείς παραγωγοί έστω και αν είχαν υποστεί την επιβάρυνση της απόσταξης δεν θα είχαν επωφεληθεί από τα πλεονεκτήματα που αυτή επάγεται για την εξυγίανση της αγοράς. Η αρχή της αλληλεγγύης και της συνοχής της περί ής ο λόγος αγοράς δικαιολογούσε αυτήν τη μεταφορά ώστε να επιτευχθούν οι στόχοι του καθεστώτος της υποχρεωτικής απόσταξης.

94. Η Επιτροπή, επικαλούμενη την αρχή της κοινοτικής αλληλεγγύης, τονίζει ότι η υποχρέωση προς απόσταξη των πλεονασματι-

64 — Υπενθυμίζω ότι η κύρωση αυτή, που προβλέπεται από το ιταλικό δίκαιο, σύμφωνα με το άρθρο 79 του κανονισμού 822/87, είναι χρηματική ποινή ανερχόμενη σε 50 000 LIT ανά 100 χιλιόγραμμα (quintal) ή μικρότερη ποσότητα οίνου που δεν παραδόθηκε για απόσταξη.

65 — Διάταξη εκδοθείσα σύμφωνα με όσα ορίζονται στο άρθρο 47, παράγραφος 1, του τίτλου ΙΙΙ του κανονισμού 822/87.

κών ποσοτήτων βαρύνει όλους τους κοινοτικούς παραγωγούς· οι ενλόγω ποσότητες απορροφώνται αναλογικά από τους παραγωγούς κάθε περιοχής. Συμπεραίνει δε ότι είναι ανακριβής ο ισχυρισμός ότι η ιταλική πλεονασματική ποσότητα 1 285 000 hl επιτραπέζιου οίνου της περιόδου 1992/93, που δεν απεστάχθη, επιβάρυνε αποκλειστικά τους Ιταλούς παραγωγούς κατά την επόμενη περίοδο 1993/94. Η ενλόγω πλεονασματική ποσότητα η οποία, όπως δέχεται η Επιτροπή (σημείο 14 των γραπτών παρατηρήσεών της), συνυπολογίσθηκε για την εύρεση των διαθέσιμων ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου περιόδου 1993/94, στην πραγματικότητα ανακατανεμήθηκε ανάμεσα σε όλους τους κοινοτικούς παραγωγούς, σύμφωνα με την αρχή της κοινοτικής αλληλεγγύης.

95. Θεωρώ ότι από τα προαναφερθέντα, καθώς και από την οικονομία του κανονισμού 343/94, προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν άσκησε κακώς την εξουσία που της ανατίθεται. Δηλαδή, για να προσδιορίσει αφενός τη συνολική ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που έπρεπε να αποσταχθεί στην Κοινότητα και αφετέρου τις ποσότητες που έπρεπε να αποσταχθούν στις διάφορες περιοχές κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 441/88, η Επιτροπή στηρίχθηκε σε αντικειμενικά κριτήρια αφού έλαβε υπόψη της το σύνολο της παραγωγής, των αποθεμάτων και των διαθεσίμων κατά το τέλος της περιόδου ποσοτήτων του συνόλου των παραγωγών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και, όσον αφορά την περιοχή 4 (Ιταλία), του συνόλου των παραγωγών αυτού του κράτους μέλους και όχι μόνο των παραγωγών της περιφέρειας της Βενετίας, όπως είναι ο Zaninotto.

96. Ερείσματα υπέρ της απόψεως αυτής μπορούμε να βρούμε στη νομολογία του Δικαστηρίου, το οποίο επανειλημμένα έχει κρίνει [66] ότι «(...) η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων δεν απαγορεύει τη θέσπιση κοινοτικής ρυθμίσεως η οποία εισήγαγε σύστημα ορίων εγγυήσεως για το σύνολο της κοινοτικής αγοράς, το οποίο είχε ως συνέπεια τον περιορισμό της ενισχύσεως της παραγωγής των οικείων επιχειρηματιών όλων των κρατών μελών, ακόμη και εάν η υπέρβαση των ορίων αυτών δεν οφειλόταν σε αύξηση της παραγωγής σε όλα τα κράτη μέλη. (...)» Και συνέχισε: «(...) στο πλαίσιο κοινής οργανώσεως αγορών που δεν προβλέπει σύστημα εθνικών ποσοστώσεων, όλοι οι παραγωγοί της Κοινότητας, ανεξαρτήτως του κράτους στο οποίο είναι εγκατεστημένοι, πρέπει να υφίστανται αλληλεγγύως και ισομερώς τις συνέπειες των αποφάσεων που καλούνται να λάβουν τα κοινοτικά όργανα κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τους, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τον κίνδυνο να εμφανιστεί στην αγορά διατάραξη της ισορροπίας μεταξύ της παραγωγής και των δυνατοτήτων διαθέσεως».

97. Επιπλέον, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, το γεγονός ότι η λήψη κάποιου μέτρου στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως αγοράς [67] ενδέχεται να έχει διάφορες επιπτώσεις επί ορισμένων παραγωγών, ανάλογα με την ειδική φύση της παραγωγής τους ή τις τοπικές συνθήκες, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως δυσμενής διά-

66 — Βλ. τις αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1994, Crispoltoni κ.λπ. που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 45 (σκέψη 52), (σχετικά με το ζήτημα κατά πόσον υπάρχει μεταχείριση ενέχουσα διακρίσεις σε περίπτωση επεκτάσεως των δυσμενών συνεπειών της υπερβάσεως της παραγωγής σε όλους τους παραγωγούς, ανεξαρτήτως του εάν και σε ποιο βαθμό συμβάλλουν στην υπέρβαση αυτή), της 24ης Ιανουαρίου 1991, υπόθεση C-27/90, SITPA (Συλλογή 1991, σ. I-133, σκέψη 20) και της 26ης Μαρτίου 1998, υπόθεση C-324/96, Πετρίδη Ανώνυμος Καπνεμπορική ΑΕ και Σίμου κ.λπ., (Συλλογή 1998, σ. I-1333, σκέψη 35).

67 — Παραδείγματος χάριν, στην περίπτωση της υποθέσεως 179/84, Bozzetti, απόφαση της 9ης Ιουλίου 1985 (Συλλογή 1985, σ. 2301) επρόκειτο για τη θέσπιση εισφοράς συνυπευθυνότητας στο πλαίσιο της αγοράς των γαλακτοκομικών προϊόντων.

κριση εάν το μέτρο στηρίζεται σε αντικειμενικά κριτήρια, προσαρμοσμένα στις ανάγκες της όλης λειτουργίας της κοινής οργανώσεως αγοράς [68].

98. Κατά τη γνώμη μου, ενεργούσα κατ' αυτόν τον τρόπο η Επιτροπή και δεδομένης της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει, για την επίτευξη του στόχου εξυγίανσης της αμπελοοινικής αγοράς, σύμφωνα με την εξουσιοδοτική διάταξη του άρθρου 39 του κανονισμού 822/87 του Συμβουλίου, δεν παρεβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης, ούτε το άρθρο 23 του εκτελεστικού κανονισμού 441/88.

2) Δεύτερο προδικαστικό ερώτημα: Παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

99. Το δεύτερο ερώτημα αφορά το κύρος των ιδίων διατάξεων που αφορά και το πρώτο, δηλαδή το κύρος του άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 343/94, και του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο γ', παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο (καθώς και του παραρτήματος, όσον αφορά την περιοχή 4), του κανονισμού 465/94, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 610/94, σε σχέση με την περιοχή 4 (Ιταλία) το δε ζήτημα κύρους τίθεται από την άποψη της παραβιάσεως της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

68 — Απόφαση Bozzetti (σκέψη 34).

100. Κατά τον εθνικό δικαστή, η άνιση κατανομή της ποσότητας που υπόκειται στην ενλόγω υποχρέωση, οι προφανείς ασάφειες κατά τον υπολογισμό της ενλόγω ποσότητας και η πλήρως αυθαίρετη «μεταφορά» 1 285 000 hl επιτραπέζιου οίνου, η οποία πραγματοποιήθηκε με τελείως διαφορετική προοπτική, θίγει εκ πρώτης όψεως τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των πολιτών της Κοινότητας, δηλαδή τη θεμιτή προσδοκία των αμπελουργών ότι, αφού είχαν τηρήσει την υποχρέωση αποστάξεως κατά την περίοδο 1992/93, δεν επρόκειτο να υποστούν στη συνέχεια άλλες επιβαρύνσεις, οι οποίες ανάγονταν στην πραγματικότητα στην περίοδο 1992/93 και τους επιβλήθηκαν μόνο λόγω της εκ μέρους τρίτων μη τηρήσεως των υποχρεώσεών τους.

101. Όπως έχει κρίνει επανειλημμένα το Δικαστήριο [69]: «Η αρχή (...) της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που περιλαμβάνεται στην κοινοτική έννομη τάξη είναι απόρροια της αρχής της ασφαλείας δικαίου που επιβάλλει όπως οι κανόνες δικαίου είναι σαφείς και επακριβείς, αποβλέπει δε στο να εξασφαλίζει το προβλέψιμο των καταστάσεων και των εννόμων σχέσεων που διέπει το κοινοτικό δίκαιο». Ωστόσο, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει [70] «ότι, κατά πάγια νομολογία, στις κοινές οργανώσεις αγοράς, στο αντικείμενο των οποίων επέρχονται συνεχείς προσαρμογές σε συνάρτηση με τις μεταβολές της οικονομικής καταστάσεως, οι επιχειρηματίες δεν μπορούν να έχουν την πεποίθηση ότι δεν θα θεσπιστούν κανόνες της πολιτικής αγορών ή της διαρθρωτικής πολιτικής που

69 — Βλ. την απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 1996, υπόθεση C-63/93, Duff κ.λπ. (Συλλογή 1996, σ. I-569, σκέψη 20), και τα σημεία 23 επ. των προτάσεών μου στην υπόθεση αυτή. Πρβλ. και τις αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 1983, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 205/82 έως 215/82, Deutsche Milchkontor κ.λ.π. (Συλλογή 1983, σ. 2633, σκέψη 30), και της 10ης Ιανουαρίου 1992, υπόθεση C-177/90, Kühn (Συλλογή 1992, σ. I-35, σκέψη 13).

70 — Απόφαση Duff κ.λπ. (σκέψη 20).

να επιβάλλουν περιορισμούς» [71]. Και τόνισε ότι «δεν επιτρέπεται η επίκληση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης κατά κοινοτικής ρυθμίσεως παρά μόνον εφόσον η ίδια η Κοινότητα δημιούργησε μια κατάσταση που μπορούσε να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στους διοικουμένους» [72].

102. Ενόψει αυτής της παγίας νομολογίας του Δικαστηρίου και της αναλύσεως η οποία προηγήθηκε για την απάντηση του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος αφενός και δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά τη λήψη των μέτρων που απαιτούνται για την εξυγίανση της αγοράς επιτραπέζιου οίνου αφετέρου, θεωρώ ότι δεν είναι δυνατόν να γίνουν δεκτά όσα προβάλλει ο εθνικός δικαστής.

103. Αναλυτικότερα, οι ισχυρισμοί αυτοί δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί για τρεις λόγους. Καταρχάς, διότι, όπως εξηγήσαμε ήδη, η κατανομή των προς απόσταξη ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου για την περίοδο 1993/94, πραγματοποιήθηκε επί τη βάσει αντικειμενικών δεδομένων, τα οποία προσδιόριζε η ισχύουσα κοινοτική νομοθεσία, και μετρήσεων που της παρέσχον τα κράτη μέλη. Στη συνέχεια, διότι, όπως είδαμε, είναι δυνατό να υφίστανται διαφορές ανάμεσα στο ισοζύγιο των κοινοτικών προβλέψεων για μια αμπελουργική περίοδο, εν προκειμένω την περίοδο 1993/94, και τον οριστικό πίνακα για την ίδια περίοδο. Τέλος, αναλύσαμε για ποιους λόγους, για να εξυγιανθεί η αμπελοοινική αγορά πρέπει να αποστάζονται την επόμενη περίοδο οι επιτραπέζιοι οίνοι που δεν απεστάχθησαν κατά την αμέσως προηγούμενη περίοδο αναφοράς.

104. Επομένως, δεν τίθεται ζήτημα δημιουργίας προστατευόμενης εμπιστοσύνης των υποχρέων προς απόσταξη οινοπαραγωγών ούτε, κατά συνέπεια, παραβίασης από την επίμαχη κοινοτική νομοθεσία της υπέρτερης τυπικής ισχύος αρχής αυτής.

B — *Επί του τρίτου και τετάρτου ερωτήματος: Σχετικά με το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο*

1) Τρίτο προδικαστικό ερώτημα: Αδυναμία ορθής εκτιμήσεως της αποδόσεως ανά εκτάριο για την περιοχή της Ιταλίας· υπέρβαση εξουσίας της Επιτροπής

105. Το τρίτο ερώτημα που έθεσε ο εθνικός δικαστής αφορά το κύρος των ιδίων διατάξεων που αφορούν τα δύο πρώτα ερωτήματα, δηλαδή το κύρος του άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 343/94 και του άρθρου 1, παρά-

71 — Στην απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1982, υπόθεση 52/81, Faust κατά Επιτροπής (Συλλογή 1982, σ. 3745, σκέψη 27), που είχε ως αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως κατά την έννοια του άρθρου 215, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΟΚ και αφορούσε μέτρα διασφαλίσεως κατά την εισαγωγή κονσερβών μανιταριών, το Δικαστήριο τόνισε τα εξής: «Δεδομένου ότι τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν διακριτική εξουσία κατά την επιλογή των μέσων που είναι αναγκαία για την πραγμάτωση της πολιτικής τους, οι επιχειρηματίες δεν πρέπει να τρέφουν δικαιολογημένως εμπιστοσύνη ως προς τη διατήρηση της υπαρχούσης καταστάσεως, η οποία δύναται να μεταβληθεί με αποφάσεις που λαμβάνουν τα εν λόγω όργανα στο πλαίσιο της διακριτικής τους εξουσίας».

72 — Βλ., ενδεικτικά, την απόφαση Kühn, που προαναφέρθηκε στην υποσημείωση 69 (σκέψη 14).

γραφοι 1 και 2, του κανονισμού 465/94 [73], όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 610/94, από την άποψη της παραβάσεως του άρθρου 31 του κανονισμού 822/87 και της υπερβάσεως εξουσίας από την Επιτροπή λόγω μη συνδρομής των αναγκαίων προϋποθέσεων που τίθενται στο άρθρο αυτό.

106. Ο εθνικός δικαστής εξηγεί ότι η απόφαση περί υποχρεωτικής αποστάξεως για την περίοδο 1993/94 δεν στηρίζεται εκ πρώτης όψεως, όσον αφορά την περιοχή 4, δηλαδή την Ιταλία, στη νομοθετική προϋπόθεση περί ορθής εκτιμήσεως της «αποδόσεως ανά εκτάριο», η οποία προκύπτει από τη διαίρεση του όγκου παραγωγής διά της καλλιεργημένης με αμπέλια εκτάσεως. Και τούτο διότι η Ιταλία εξακολουθεί να μην έχει αμπελουργικό μητρώο και, επομένως, η απόφαση για διεξαγωγή υποχρεωτικής αποστάξεως την περίοδο 1993/94, όσον αφορά την Ιταλία, θα ήταν εσφαλμένη ελλείψει ορθού υπολογισμού της αποδόσεως ανά εκτάριο που αποτελεί προϋπόθεση για τη λήψη της αποφάσεως αυτής. Ο εθνικός δικαστής περαιτέρω συνάγει ότι επήλθε βλάβη στους Ιταλούς οινοπαραγωγούς λόγω της εφαρμογής του κριτηρίου της απόδοσης ανά εκτάριο (hl/ha), που προσδιορίσθηκε με βάση ανακριβή στοιχεία.

107. Ο Zaninotto υποστηρίζει ότι η Επιτροπή έλαβε την απόφασή της ερειδομένη επί εσφαλμένων στοιχείων, αν και γνώριζε την ανακρίβειά τους, χωρίς να κάνει χρήση των εξουσιών ελέγχου στον αμπελοοινικό τομέα που της παρέχονται από την κοινοτική νομοθεσία [74]. Συνάγει δε ότι το παράνομο της εθνικής πράξεως επί της οποίας ερείδονται οι πράξεις της Επιτροπής επάγεται την ακυρότητα (nullité) των τελευταίων [75].

108. Δεδομένου ότι το κύρος των διατάξεων που αφορούν το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο αποτελεί αντικείμενο του τέταρτου προδικαστικού, θεωρώ ότι με το παρόν ερώτημα ο εθνικός δικαστής αμφισβητεί κατά πόσον προσδιορίσθηκε σωστά η απόδοση ανά εκτάριο λόγω απουσίας ενός ακριβούς μέσου όπως είναι το αμπελουργικό μητρώο.

109. Επί του ζητήματος αυτού έχω να παρατηρήσω τα ακόλουθα. Σύμφωνα με την

73 — Ο εθνικός δικαστής μάς ερωτά για το κύρος και της παραγράφου 3, του άρθρου 1, του κανονισμού 465/94, η οποία όμως δεν υπάρχει. Βλ. τις παρατηρήσεις μου σχετικά με το ζήτημα αυτό στο σημείο 52.

74 — Επικαλέσθηκε το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2048/89 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 1989, περί των γενικών κανόνων σχετικά με την άσκηση ελέγχων στον αμπελοοινικό τομέα (ΕΕ L 202 της 14ης Ιουλίου 1989, σ. 32). Σύμφωνα με την πρώτη και τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη, ο κανονισμός αυτός θέσπισε, για την ενιαία εφαρμογή των διατάξεων στον αμπελοοινικό τομέα, κανόνες με σκοπό, αφενός, τη βελτίωση των ήδη υφισταμένων διαδικασιών ελέγχου σε εθνική και κοινοτική κλίμακα και, αφετέρου, την ενίσχυση της άμεσης συνεργασίας μεταξύ των φορέων που είναι επιφορτισμένοι με την άσκηση ελέγχων στον αμπελοοινικό τομέα. Επίσης θέσπισε τους γενικούς κανόνες για τη δημιουργία και τη λειτουργία της διάρθρωσης κοινοτικού φορέα, αποτελούμενου από ένα σώμα υπαλλήλων ειδικευμένων στην άσκηση ελέγχων στον αμπελοοινικό τομέα, σώμα επιφορτισμένο, όσον αφορά την Επιτροπή, να διασφαλίζει την ενιαία εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων στο πλαίσιο της αμπελοοινικής αγοράς. Σύμφωνα εξάλλου με την τρίτη αιτιολογική σκέψη, με τον κανονισμό αυτό θεσπίστηκαν κανόνες σύμφωνα με τους οποίους οι εθνικές αρχές και η Επιτροπή πρέπει να παρέχουν αμοιβαία βοήθεια με σκοπό την εξασφάλιση της ορθής εφαρμογής των ρυθμίσεων στον αμπελοοινικό τομέα, ιδίως μέσω προληπτικών ενεργειών και της αναζήτησης παραβάσεων ή ενεργειών για τις οποίες υπάρχει υποψία ότι καταπατούν τις ρυθμίσεις.

75 — Αναφέρει δε ότι αντί 900 000 ha υπάρχουν στην Ιταλία μόνον 700 000 ha αμπελοκαλλιεργειών.

ισχύουσα νομοθεσία [76], το αμπελουργικό μητρώο θεωρητικά διευκολύνει τον έλεγχο των δεδομένων που αφορούν τις καλλιεργούμενες εκτάσεις (αμπελοκαλλιέργειες) και το ύψος της παραγωγής, αλλά ασφαλώς δεν προσφέρει αυτόματα τα στοιχεία σχετικά με τη συγκομιδή και το ύψος των αποθεμάτων μιας συγκεκριμένης παραγωγής. Διότι τα ενλόγω στοιχεία ανακοινώνονται στην Επιτροπή από τα κράτη μέλη επί τη βάσει των δηλώσεων συγκομιδής παραγωγής και αποθεμάτων που πρέπει να υποβάλουν οι ίδιοι οι παραγωγοί, δηλαδή τα άτομα που ασκούν δραστηριότητα στον αμπελοοινικό τομέα, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 3929/87.

110. Επομένως, για να καθορισθεί η ποσότητα του προς απόσταξη επιτραπέζιου οίνου σε κάθε κράτος μέλος δεν λαμβάνονται υπόψη οι εκτάσεις από τις οποίες προέρχεται το κρασί αλλά μόνον το μέγεθος της παραγωγής κάθε κράτους μέλους, όπως ορθώς τονίζει και η Ισπανική Κυβέρνηση. Εξάλλου, από την ανάγνωση του άρθρου 39, παράγραφος 3, του κανονισμού 822/87 προκύπτει ότι η απόδοση ανά εκτάριο δεν υπολογίζεται τη στιγμή που κατανέμονται οι προς απόσταξη ποσότητες ανάμεσα στα κράτη μέλη. Απεναντίας, λαμβάνεται υπόψη όταν η ήδη αναλογούσα σε ένα κράτος μέλος ποσότητα κατανέμεται μεταξύ των υποχρέων προς απόσταξη παραγωγών [77].

111. Επιπλέον, θεωρώ ότι, στην υπό κρίση διαφορά, ούτε αποδεικνύεται με πειστικό τρόπο αλλά ούτε συνάγεται από την ερμηνεία των διατάξεων της ισχύουσας νομοθεσίας κάποιο στοιχείο που θα επέτρεπε να συμπεράνουμε ότι το σύστημα καθορισμού της αποδόσεως ανά εκτάριο, και του συνακόλουθου προσδιορισμού της υποχρεώσεως για απόσταξη των οινοπαραγωγών, δεν μπορεί να λειτουργήσει λόγω ελλείψεως αμπελουργικού μητρώου. Διότι τα δεδομένα στα οποία στηρίζονται τα κριτήρια της αποδόσεως ανά εκτάριο (hl/ha) παρεσχέθησαν από τα κράτη μέλη, όπως ορθώς διαπιστώνει η Επιτροπή. Τέλος, η ποσότητα οίνου την οποία κάθε παραγωγός πρέπει να αποστάξει εξαρτάται, καταρχήν, από την επιφάνεια και τις δηλώσεις εσοδείας παραγωγής στις οποίες προέβη ο ίδιος.

112. Επιπλέον, ο Zaninotto δεν προσεκόμισε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία απαιτούνται για τη θεμελίωση της υπερβάσεως εξουσίας ή πολλώ μάλλον της καταχρήσεως εξουσίας από την Επιτροπή, ώστε, στη δεύτερη περίπτωση, να φαίνεται «βάσει

76 — Η ύπαρξη του κοινοτικού αμπελουργικού μητρώου προβλέφθηκε στο άρθρο 80 του κανονισμού 822/87. Άλλωστε είχε εκδοθεί ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2392/86 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1986, για την κατάρτιση του κοινοτικού αμπελουργικού μητρώου (ΕΕ L 208 της 31ης Ιουλίου 1986, σ. 1), ο οποίος τροποποιήθηκε επανειλημμένα, κυρίως δε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1549/95 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1995· ΕΕ L 148 της 30ής Ιουνίου 1995, σ. 37.

77 — Πέραν των ανωτέρω, όπως παρατηρεί η Επιτροπή, η δημιουργία αμπελουργικού μητρώου δημιούργησε αντικειμενικές δυσκολίες στα κράτη μέλη και μέχρι το τέλος Φεβρουαρίου 1997 μόνο δύο εξ αυτών (η Γερμανία και το Λουξεμβούργο) διέθεταν μητρώο που να έχει τεθεί σε λειτουργία (casier opérationnel). Τα άλλα κράτη μέλη, στα οποία συμπεριλαμβάνεται και η Ιταλία, δεν μπόρεσαν να δημιουργήσουν παρόμοιο μητρώο ή να έχουν μητρώο που μπορεί να τεθεί σε λειτουργία (casier opérationnel). Για να αντιμετωπισθούν αυτές οι αντικειμενικές δυσκολίες η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό της (ΕΚ) 1596/96, της 30ής Ιουλίου 1996, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2392/86 για την κατάρτιση του κοινοτικού αμπελουργικού μητρώου (ΕΕ L 206 της 18ης Αυγούστου 1996, σ. 38), που παρέτεινε ως την 31η Δεκεμβρίου 1998 την προθεσμία για την σύνταξη χαρτογραφικής βάσεως αναφοράς που θα κάλυπτε το σύνολο της περιμέτρου των εκτάσεων που καλλιεργούνται με άμπελο. Αυτή η χαρτογραφική βάση αναφοράς αποτελεί ένα από τα ουσιώδη στοιχεία του αμπελουργικού μητρώου που στη συνέχεια θα έπρεπε να χρησιμεύσει ως βάση αναφοράς για να διασφαλισθεί η διαχείριση των κοινοτικών μέτρων στον τομέα της αμπελοοινικής αγοράς.

αντικειμενικών, προσφόρων και συγκλινουσών ενδείξεων» ότι το μέτρο της Επιτροπής έχει ληφθεί προς επίτευξη σκοπών άλλων από εκείνους για τους οποίους έχει προβλεφθεί [78].

2) Τέταρτο προδικαστικό ερώτημα: Σχετικά με την κατανομή των προς απόσταξη ποσοτήτων με βάση το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο· παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, ιδίως προφανής ακαταλληλότητα του ληφθέντος μέτρου

113. Ο εθνικός δικαστής και ο Zaninotto εκτιμούν πως η διάταξη του άρθρου 39, παράγραφος 4, του κανονισμού 822/87, όπου ορίζεται ότι η ποσότητα που πρέπει να αποστάξει υποχρεωτικά κάθε παραγωγός προσδιορίζεται σύμφωνα με το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο, είναι άκυρη λόγω παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας. Θεωρούν ότι το ληφθέν μέτρο είναι προφανώς ακατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκομένου με την υποχρεωτική απόσταξη σκοπού που είναι η εξυγίανση της αγοράς, ο προσανατολισμός των παραγωγών προς ποιοτική παραγωγή και η μείωση της παραγωγής οίνων μέτριας ποιότητας. Υποστηρίζουν ότι το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο είναι μέτρο ανεπαρκές [79] και ακατάλληλο για την επίτευξη των κοινοτικών σκοπών διότι δεν αποδεικνύει ούτε τη μέτρια ποιότητα του παραχθέντος οίνου ούτε τον πλεονασματικό χαρακτήρα της παραγωγής. Τιμωρεί δε πέραν του δέοντος τους παραγωγούς εκείνους οι οποίοι παράγουν οίνο καλής ποιότητας που μπορεί να διατεθεί εύκολα στην αγορά και δεν δημιουργούν πλεονάσματα, ενώ αποβαίνει προς όφελος των παραγωγών οίνου όχι καλής ποιότητας, τους οποίους ουσιαστικά χρηματοδοτεί. Δηλαδή, αντί να είναι συγκυριακό μέτρο καθίσταται με αυτόν τον τρόπο διαρθρωτικό. Εξάλλου, θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν άλλα περισσότερο κατάλληλα κριτήρια, όπως το ύψος αποθεμάτων παραγωγής στο τέλος κάθε περιόδου εμπορίας.

114. Αντιθέτως, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και η Ισπανική Κυβέρνηση θεωρούν ότι το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο αποτελεί αναγκαίο και κατάλληλο μέτρο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, τα δε μειονεκτήματα δεν υπερβαίνουν τα πλεονεκτήματα.

α) Η νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την αρχή της αναλογικότητας και το εύρος της εξουσίας ελέγχου του Δικαστηρίου

115. Κατά πάγια νομολογία, από την υπέρτερης τυπικής ισχύος αρχή της αναλογικότητας, που αποτελεί τμήμα των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, προκύπτει ότι «οι πράξεις των κοινοτικών οργάνων δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα όρια του καταλλήλου και αναγκαίου για την επίτευξη των σκοπών που νομίμως επιδιώκονται από την οικεία ρύθμιση, εξυπακουομένου ότι, οσάκις υφίσταται επιλογή μεταξύ περισσοτέρων καταλλήλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το ολιγότερο καταναγκαστικό και τα

78 — Βλ., ενδεικτικά, τις αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 1990, υπόθεση C-323/88, Sermes (Συλλογή 1990, σ. I-3027, σκέψη 33) και της 7ης Μαΐου 1991, υπόθεση C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψη 134) και την ήδη αναφερθείσα στην υποσημείωση 45 απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1994, Crispolloni κ.λπ. (σκέψη 27).

79 — Επικαλείται σχετική ανακοίνωση της Επιτροπής, με ημερομηνία 22 Ιουλίου 1993, σ. 8.

προξενούμενα μειονεκτήματα δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα προς τους επιδιωκόμενους σκοπούς» [80].

116. Εξάλλου, όσον αφορά τον δικαστικό έλεγχο της εφαρμογής της αρχής της αναλογικότητας από τον κοινοτικό νομοθέτη στον τομέα της κοινής αγροτικής πολιτικής, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου [81], «ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει στα θέματα της κοινής γεωργικής πολιτικής ευρεία διακριτική εξουσία η οποία αντιστοιχεί στις πολιτικές ευθύνες που του παρέχουν τα άρθρα 40 και 43 της Συνθήκης. Κατά συνέπεια, μόνον η πρόδηλη ακαταλληλότητα ενός μέτρου που θεσπίστηκε σε αυτόν τον τομέα, σε σχέση με το στόχο που επιδιώκει το αρμόδιο όργανο, μπορεί να θίξει τη νομιμότητά του» [82].

117. Δηλαδή, η επιλογή κάποιας συγκεκριμένης λύσεως για την αντιμετώπιση ενός προβλήματος στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως της αγοράς ενός προϊόντος, όπως η αμπελοοινική, αποτελεί έκφραση της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει το Συμβούλιο στον ενλόγω τομέα, σύμφωνα με τη Συνθήκη. Δηλαδή, το Συμβούλιο είναι αρμόδιο να συνεκτιμήσει πολλούς παράγοντες για να επιλέξει τη λύση εκείνη που νομίζει ότι είναι η καλλίτερη.

118. Εν προκειμένω, το Συμβούλιο ασκώντας αυτήν την αρμοδιότητα προέκρινε τη διεξαγωγή, υπό συγκεκριμένους όρους, υποχρεωτικής αποστάξεως για την εξισορρόπηση και την εξυγίανση του αμπελοοινικού τομέα.

119. Επιπλέον, το Συμβούλιο θεώρησε ως καταλληλότερο το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου στην παραγωγή εκάστου παραγωγού ποσοστού ώστε να επιτευχθεί τελικά η προς απόσταξη ποσότητα που αντιστοιχεί στην κάθε περιοχή.

120. Προβαίνοντας στην επιλογή αυτή το Συμβούλιο δεν μπορούσε ασφαλώς να προσδιορίσει με ακρίβεια όλα τα μελλοντικά αποτελέσματα της ρυθμίσεώς του. Το Δικαστήριο, σχετικά με το ζήτημα αυτό, παγίως αποφαίνεται ότι [83]: «Η ισχύς μιας κοινοτικής πράξεως δεν μπορεί να εξαρτάται από αναδρομικές εκτιμήσεις αφορώσες τον βαθμό αποτελεσματικότητάς της». Διευκρίνισε δε

80 — Βλ., ενδεικτικά, τις αποφάσεις 5ης Οκτωβρίου 1994, Crispoltoni κ.λπ. που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 45 (σκέψη 41) της 11ης Ιουλίου 1989, υπόθεση 265/87, Schräder (Συλλογή 1989, σ. 2237, σκέψη 21), της 13ης Νοεμβρίου 1990, υπόθεση C-331/88, Fedesa κ.λπ. (Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψη 12), της 4ης Ιουλίου 1996, υπόθεση C-295/94, Hüpeden (Συλλογή 1996, σ. I-3375, σκέψη 14) και της ιδίας μέρας, υπόθεση C-296/94, Pietsch (Συλλογή 1996, σ. I-3409, σκέψη 15).

81 — Βλ., ενδεικτικά, τις προμνημονευθείσες αποφάσεις Schräder (σκέψη 22) και Fedesa κ.λπ. (σκέψη 14) και την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1994, υπόθεση C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-5064, σκέψεις 89 και 90).

82 — Βλ., ενδεικτικά, και την ήδη μνημονευθείσα στην υποσημείωση 80 απόφαση Fedesa κ.λπ. (σκέψη 14) και την μνημονευθείσα στην υποσημείωση 45 απόφαση Crispoltoni κ.λπ. (σκέψη 42).

83 — Βλ, ενδεικτικά, τις αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 1973, υπόθεση 40/72, Schroeder (Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 397, σκέψη 14) και της 5ης Οκτωβρίου 1994, Crispoltoni κ.λπ. (σκέψη 43).

ότι [84]: «Οσάκις ο κοινοτικός νομοθέτης είναι αναγκασμένος να εκτιμήσει τα μελλοντικά αποτελέσματα ρυθμίσεως την οποία πρέπει να θεσπίσει, καίτοι τα αποτελέσματα αυτά δεν μπορούν να προβλεφθούν με ακρίβεια, η εκτίμησή του δεν μπορεί να επικριθεί παρά μόνον εφόσον προκύπτει ότι αυτή είναι καταφανώς εσφαλμένη ενόψει των στοιχείων που ο ενλόγω νομοθέτης διέθετε κατά τον χρόνο θεσπίσεως της οικείας ρυθμίσεως.»

121. Επομένως, θα ετίθετο ζήτημα κύρους των μέτρων που προβλέπει η διάταξη της παραγράφου 4, του άρθρου 39, του κανονισμού 822/87, λόγω παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας, μόνον εφόσον τα μέτρα αυτά ήταν προδήλως ακατάλληλα ή μη αναγκαία σε σχέση με τους επιδιωκόμενους στόχους.

122. Πρέπει, επομένως, πρώτα να εξετάσουμε τον σκοπό της επίδικης ρυθμίσεως, για να προσδιορίσουμε στη συνέχεια αν το μέτρο που έλαβε το Συμβούλιο είναι προδήλως ακατάλληλο ή μη αναγκαίο για την επίτευξή του και αν τα μειονεκτήματα δεν υπερβαίνουν τα πλεονεκτήματα.

β) Ο επιδιωκόμενος σκοπός

123. Όπως προκύπτει από την τεσσαρακοστή πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 822/87, «(...) φαίνεται ότι η υποχρεωτική απόσταξη αποτελεί το αποτελεσματικότερο μέτρο για τη μείωση των πλεονασμάτων επιτραπέζιου οίνου στην αγορά· ότι, κατά συνέπεια, είναι αναγκαίο να προβλεφθεί η ενεργοποίηση του μέτρου αυτού όταν η αγορά παρουσιάζει σοβαρή έλλειψη ισορροπίας, καθώς και να καθοριστούν συγκεκριμένα κριτήρια για την εκτίμηση της αστάθειας αυτής».

124. Όσον αφορά την κατανομή της συνολικής προς απόσταξη ποσότητας οίνου, στην τεσσαρακοστή έκτη αιτιολογική σκέψη αναφέρεται «ότι η επίδραση των κλιματολογικών συνθηκών καθώς και οι συνέπειες της διαρθρωτικής πολιτικής μπορούν να διαμορφώσουν μια διαφορετική εξέλιξη της παραγωγής σε διάφορες περιοχές της Κοινότητας (...)».

125. Τέλος, στην τεσσαρακοστή όγδοη αιτιολογική σκέψη εξηγείται για ποιο λόγο το ποσοστό του όγκου της παραγωγής που πρέπει να δοθεί για υποχρεωτική απόσταξη καθορίζεται με βάση την απόδοση ανά εκτάριο: «(...) είναι δίκαιο να κατανεμηθούν οι υποχρεώσεις μεταξύ των παραγωγών σε συνάρτηση με την απόδοσή τους ανά εκτάριο και να προβλεφθεί η δυνατότητα να μην επιβάλλονται κυρώσεις σε παραγωγούς με μικρές αποδόσεις· ότι οι διαφορές μεταξύ των περιοχών παραγωγής δικαιολογούν τη δυνατότητα να επιβάλλονται στους παραγωγούς καθεμιάς από τις περιοχές αυτές διαφορετικά ποσοστά επιβάρυνσης».

84 — Βλ., λόγου χάριν, την προαναφερθείσα στην υποσημείωση 45 απόφαση Crispolitoni κ.λπ. (σκέψη 43) και την ήδη μνημονευθείσα στην υποσημείωση 44 απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1990, Wuidart κ.λπ. (σκέψη 14).

126. Οι στόχοι αυτοί, της μείωσης των πλεονασμάτων επιτραπέζιου οίνου στην αμπελοοινική αγορά, της αντιμετώπισης των σοβαρών ελλείψεων ισορροπίας της ενλόγω αγοράς με τον καθορισμό συγκεκριμένων κριτηρίων για την εκτίμηση της αστάθειας αυτής, της δίκαιης κατανομής των υποχρεώσεων μεταξύ των παραγωγών σε συνάρτηση με την απόδοση ανά εκτάριο (hl/ha), της λήψεως υπόψη της των διαφορών που παρατηρούνται σε κάθε περιοχή παραγωγής, θεωρώ ότι συμπεριλαμβάνονται σε εκείνους της κοινής αγροτικής πολιτικής, όπως απαριθμούνται στο άρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', της Συνθήκης. Διότι το Συμβούλιο με το μέτρο της απόσταξης προσπαθώντας να εξομαλύνει τους διαφορετικούς στόχους του άρθρου 39 της Συνθήκης, αποσκοπεί στη σταθεροποίηση της αμπελοοινικής αγοράς [85], και συγχρόνως δεν παραβλέπει την ανάγκη διασώσεως του ατομικού εισοδήματος των παραγωγών [86].

γ) Η αναγκαιότητα και η καταλληλότητα του ληφθέντος μέτρου

127. Η υποχρεωτική απόσταξη επί τη βάσει της απόδοσης ανά εκτάριο [87] αποτελεί το κύριο εξισορροποιητικό στοιχείο για την εξυγίανση της αμπελοοινικής αγοράς [88], η δε τιμή αγοράς των προς υποχρεωτική απόσταξη επιτραπέζιων οίνων έχει καθορισθεί σε χαμηλό επίπεδο, είναι δηλαδή αποτρεπτική για τους πλεονασματικούς παραγωγούς [89].

128. Συνεπώς, η κατανομή των υποχρεώσεων ανάμεσα στους οινοπαραγωγούς με βάση την απόδοση ανά εκτάριο αποτελεί αναγκαία επιλογή, που βασίζεται σε ένα κριτήριο αντικειμενικό και εύχρηστο. Η επιλογή αυτή δεν είναι, κατά τη γνώμη μου, καταφανώς εσφαλμένη αφού σκοπεί να επικεντρώσει την υποχρεωτική απόσταξη στους παραγωγούς εκείνους που κατ' εξοχήν συνεισφέρουν στην παραγωγή πλεονασματικών ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου στην αγορά.

129. Επίσης, αφού οι τιμές που δίδονται στους παραγωγούς για την παράδοση ποσοτήτων οίνου προς υποχρεωτική απόσταξη είναι χαμηλότερες της τιμής αγοράς, το ληφθέν μέτρο δεν μπορεί να θεωρηθεί ακα-

85 — Βλ., ενδεικτικά, την απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 1986, υπόθεση 116/82, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1986, σ. 2519, σκέψη 28).

86 — Πρβλ., ενδεικτικά, τις αποφάσεις της 29ης Φεβρουαρίου 1996, υπόθεση C-122/94, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1996, σ. I-881, σκέψη 24), της 5ης Οκτωβρίου 1994, Crispolτoni κ.λπ., που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 45 (σκέψη 32) και την απόφαση της ιδίας ημέρας, Γερμανία κατά Συμβουλίου, που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 81 (σκέψη 47).

87 — Υπενθυμίζω ότι η απόδοση ανά εκτάριο (hl/ha) βρίσκεται με βάση τις δηλώσεις παραγωγής στις οποίες οι ίδιοι οι οινοπαραγωγοί προβαίνουν, σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού 822/87 και το άρθρο 5 του κανονισμού 3929/87.

88 — Η Επιτροπή σε ανακοίνωσή της προς το Συμβούλιο της 22ας Ιουλίου 1993 με στοιχεία COM (380) σχετική με την εξέλιξη και το μέλλον της αμπελοοινικής πολιτικής, στο σημείο 3, σ. 10, τονίζει ότι η υποχρεωτική απόσταξη θα πρέπει να παραμείνει ο «ακρογωνιαίος λίθος» του συστήματος, διότι μόνον με αυτά το μέτρο είναι δυνατόν να εξαφανισθούν, με υποφερτό κόστος, οι πλεονασματικές ποσότητες από την αγορά. Η αγορά αυτή χαρακτηριζόταν για πολλά χρόνια από μια μόνιμη διαρθρωτική έλλειψη ισορροπίας.

89 — Παραδείγματος χάριν, σύμφωνα με το άρθρο 39, παράγραφος 6, του κανονισμού 822/87, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1, σημείο 2, του κανονισμού 1441/88, η τιμή αγοράς των επιτραπέζιων οίνων που πρέπει να παραδοθούν προς υποχρεωτική απόσταξη καθορίσθηκε σε συνάρτηση με τις ποσότητες που θα απεστάζοντο και ισοδυναμεί με ποσοστό 50 % ή 40 % της τιμής προσανατολισμού. Συγκεκριμένα, είναι ίση με 50 % εφόσον οι προς απόσταξη ποσότητες δεν υπερβαίνουν τα 12 500 000 hl και με 40 % για τις επιπλέον ποσότητες.

τάλληλο, και μάλιστα προδήλως ακατάλληλο, για την επίτευξη του στόχου της υποχρεωτικής απόσταξης [90].

130. Τό ότι δεν είναι προδήλως ακατάλληλο το κριτήριο αυτό ως μέσο για την επιτυχία της σκοπουμένης με την υποχρεωτική απόσταξη εξυγίανσης της αμπελοοινικής αγοράς φαίνεται και από το γεγονός ότι από τα πιθανά κριτήρια με τα οποία θα μπορούσε να υποκατασταθεί κανένα δεν παρουσιάζεται, και τούτο να αποδεικνύεται με πειστικό τρόπο, ως καταφανώς καταλληλότερο, ήτοι προτιμότερο από πλευράς αναλογικότητας, προοδευτικής ισότητας και ασφάλειας.

δ) Η στάθμιση μειονεκτημάτων και πλεονεκτημάτων

131. Όπως τονίζουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, ένα κριτήριο που θα στηριζόταν στη μείωση των καλλιεργούμενων αμπελουργικών εκτάσεων κάθε παραγωγού θα οδηγούσε σε μείωση των ασκουμένων δραστηριοτήτων χωρίς κατ' ανάγκη να μειώνει και την απόδοση ανά εκτάριο. Επίσης, ένα κριτήριο βασιζόμενο στην τιμή του κρασιού θα μπορούσε να αποκλείσει από την αγορά τους παραγωγούς οίνου χαμηλής τιμής, έστω και αν αυτός ο οίνος δεν είναι απαραίτητα κακής ποιότητας και κατέχει τη θέση του στην αγορά. Τέλος, όπως τονίζει το Συμβούλιο, ένα κριτήριο βασιζόμενο στις αποθεματοποιημένες ποσότητες του τέλους μιας περιόδου παραγωγής δύσκολα θα ήταν αξιοποιήσιμο διότι είναι δυσχερές να ελεγχθούν οι αποθεματοποιημένες ποσότητες στο τέλος κάθε περιόδου [91].

132. Καταλήξαμε προηγουμένως ότι το κριτήριο της αποδόσεως ανά εκτάριο αποτελεί αναγκαίο και κατάλληλο μέτρο για την επίτευξη του στόχου εξάλειψης των πλεονασμάτων, ο οποίος επιδιώκεται με την υποχρεωτική απόσταξη. Όσον αφορά στην εξέταση του ειδικότερου ζητήματος κατά πόσον με την αποδοχή του κριτηρίου της αποδόσεως ανά εκτάριο τα μειονεκτήματα υπερβαίνουν τα πλεονεκτήματα για τους θιγόμενους οινοπαραγωγούς, έχω να παρατηρήσω τα ακόλουθα:

90 — Υπενθυμίζω ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο, στην ειδική έκθεση αριθ. 4/87, που συνέταξε για τα «Κοινοτικά μέτρα απόσταξης κρασιού συνοδευόμενη από τις απαντήσεις της Επιτροπής» (ΕΕ C 297 της 6ης Νοεμβρίου 1987, σ. 36), προέβη στις εξής διαπιστώσεις σχετικά με τα μέτρα για την υποχρεωτική απόσταξη επιτραπέζιου κρασιού με βάση την εσοδεία ανά εκτάριο που επιτυγχάνουν οι παραγωγοί:
«7.9Γενικά τα μέτρα αυτά θεωρούνται ως ένα αποτελεσματικό μέσο αντιμετώπισης του προβλήματος της υπερπαραγωγής του κρασιού στην Κοινότητα αποθαρρύνοντας τις υψηλές εσοδείες με την σταδιακή εφαρμογή τους.
7.10Το Συμβούλιο, ενώ αναγνωρίζει ότι τα μέτρα αυτά αποτελούν ένα βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση, κρίνει ότι παρ' όλα αυτά δεν μπορούν να θέσουν σε μεγάλο βαθμό τροχοπέδη στην παραγωγή, κυρίως διότι:
(α)οι τιμές που προσφέρονται στους παραγωγούς, ίσες με το 50 % της τιμής προσανατολισμού, είναι ακόμη ελκυστικές για τους παραγωγούς σε ορισμένες περιοχές·
(β)οι εκτελεστικές διατάξεις που θέσπισε η Επιτροπή, προβλέποντας ένα σύστημα μεταβίβασης υποχρεώσεων των παραγωγών, καθιστούν τα μέτρα να αποτρέπουν αναποτελεσματικά τις μεγάλες εσοδείες, ακόμη περισσότερο, διότι ο παραγωγός μπορεί να μεταβιβάσει την υποχρέωσή του σε ένα παραγωγό μιας άλλης οινοπαραγωγικής περιοχής της Κοινότητας ο οποίος μάλιστα μπορεί να παραδώσει και ένα διαφορετικό τύπο κρασιού. Το Συνέδριο κρίνει ότι η διάταξη ενός τέτοιου συστήματος μεταβίβασης αντιτίθεται προς το πνεύμα της συμφωνίας του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου η οποία αποσκοπούσε ρητά στην αποθάρρυνση υπερβολικών εσοδειών.»
(Εννοείται το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο που πραγματοποιήθηκε στο Δουβλίνο τον Δεκέμβριο το 1984.)

91 — Υπενθυμίζω ότι στην ήδη μνημονευθείσα στην υποσημείωση 88 ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο της 22ας Ιουλίου 1993, η Επιτροπή εκτιμούσε ότι είναι δυνατόν να γίνει δεκτό ένα σύστημα κατά το οποίο το κράτος μέλος θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει όχι μόνο ως μέσο κατανομής την απόδοση ανά εκτάριο αλλά και τα αποθέματα παραγωγής και οποιαδήποτε άλλο αντικειμενικό κριτήριο.

133. Καταρχάς, με την αποδοχή του κριτηρίου αυτού, επιτρέπεται η επίτευξη του στόχου εξισορροπήσεως της αγοράς δίχως να επιβάλει υπερβολικό βάρος στους οινοπαραγωγούς, στο μέτρο που αυτοί έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν το τμήμα της εσοδείας τους που θα παραδώσουν για απόσταξη και λαμβάνουν κάποια τιμή [92] για οίνο που, ενδεχομένως, δύσκολα θα διετίθετο στην αγορά, όπως ορθώς τονίζει η Ισπανική Κυβέρνηση.

134. Επιπλέον, όπως αναφέρει σχετικά η Επιτροπή (σημείο 27 των γραπτών παρατηρήσεών της), το κριτήριο αυτό δεν είναι απόλυτο αφού μετριάζεται από τη διαίρεση του εδάφους της Κοινότητας σε ζώνες παραγωγής ώστε να λαμβάνονται υπόψη οι ιδιαιτερότητες κάθε ζώνης. Πράγματι, αν το έδαφος αυτό αποτελούσε στο σύνολό του ενιαία περιφέρεια, ολόκληρες περιοχές παραγωγής χαρακτηριζόμενες από χαμηλή απόδοση ανά εκτάριο δεν θα υπείχαν υποχρέωση απόσταξης τμήματος της παραγωγής τους. Γι' αυτόν τον λόγο, εκτός από περιπτώσεις εξαιρετικά χαμηλής αποδόσεως ανά εκτάριο, οπότε μπορεί να εξαιρεθεί κάποιος οινοπαραγωγός από την υποχρέωση για απόσταξη τμήματος της παραγωγής του, σύμφωνα με το άρθρο 39, παράγραφος 4, του κανονισμού 822/87, οι παραγωγοί κάθε περιοχής της Κοινότητας οφείλουν να αποστέλλουν ορισμένες ποσότητες επιτραπέζιου οίνου για υποχρεωτική απόσταξη. Οι ποσότητες αυτές θα είναι αναλογικά υψηλότερες για εκείνους, που στο πλαίσιο συγκεκριμένης περιοχής, έχουν υψηλότερη απόδοση ανά εκτάριο.

92 — Όπως ήδη ανεφέρθη, η τιμή αυτή ισούται με το 50 % της τιμής προσανατολισμού, εφόσον οι προς απόσταξη ποσότητες δεν υπερβαίνουν τα 12 500 000 hl και με το 40 % για τις επιπλέον ποσότητες.

135. Επομένως, από την προηγηθείσα ανάλυση συνάγεται ότι δεν παραβιάσθηκε η αρχή της αναλογικότητας λόγω αποδοχής του κριτηρίου της αποδόσεως ανά εκτάριο, για τον προσδιορισμό της προς υποχρεωτική απόσταξη ποσότητας, με στόχο την αντιμετώπιση σοβαρής ανισορροπίας στην αμπελοοινική αγορά.

Γ — *Επί του πέμπτου προδικαστικού ερωτήματος: Σχετικά με τον καθορισμό της Ιταλίας ως ενιαίας περιφέρειας*

136. Με το πέμπτο ερώτημα που έθεσε, ο εθνικός δικαστής αμφισβητεί το κύρος του άρθρου 4, παράγραφος 2, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 441/88, σύμφωνα με το οποίο η Ιταλία πρέπει να θεωρηθεί ενιαία περιοχή παραγωγής (περιοχή 4).

137. Κατά τον εθνικό δικαστή και τον Zaninotto, αυτή η παράλογη «μη υποδιαίρεση» της Ιταλίας και η συνακόλουθη ενιαία διαχείρισή της είναι ασυμβίβαστη προς την ανομοιογένεια που παρουσιάζει στην πραγματικότητα, τόσο από γεωγραφική άποψη (δηλαδή από άποψη κλίματος, μορφολογίας εδάφους κ.λπ.) όσο, κυρίως, από οινολογική άποψη (δηλαδή από άποψη ποσότητας και ποιότητας των παραγομένων οίνων). Κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία ο Zaninotto τόνισε ότι η Επιτροπή έχει ήδη προβεί σε

υποδιαίρεση της Ισπανίας σε δύο μέρη (Α και Β) εκ των οποίων μόνον το ένα (το Β) υπείχε υποχρέωση προς απόσταξη [93].

138. Κατά τον εθνικό δικαστή, η Επιτροπή υπερέβη τα όρια που έχει επιβάλει το Δικαστήριο [94] στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας της διοικήσεως κατά την κατανομή των διαφόρων ποσοτήτων μεταξύ των κρατών, προς εκτέλεση της κοινής οργανώσεως αγοράς γεωργικού προϊόντος, διότι η κατανομή αυτή δεν ανταποκρίνεται στις πραγματικές δομές του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους.

139. Καταρχάς πρέπει να σημειωθεί ότι, βάσει του άρθρου 155, τέταρτη περίπτωση, της Συνθήκης, για τη διασφάλιση της λειτουργίας και αναπτύξεως της κοινής αγοράς, η Επιτροπή ασκεί τις αρμοδιότητες που της αναθέτει το Συμβούλιο για την εκτέλεση των κανόνων που θεσπίζει. Το άρθρο 39 του κανονισμού 822/87 του Συμβουλίου επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να θεσπίσει τις διατάξεις εφαρμογής του ενλόγω άρθρου για τις λεπτομέρειες εφαρμογής σχετικά με την υποχρεωτική απόσταξη.

140. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου [95], «(...) από την οικονομία της Συνθήκης, υπό το πρίσμα της οποίας πρέπει να θεωρηθεί το άρθρο 155, καθώς και από τις πρακτικές απαιτήσεις, προκύπτει ότι η έννοια της εκτελέσεως πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως. Επειδή η Επιτροπή είναι η μόνη που μπορεί να παρακολουθεί κατά τρόπο σταθερό και προσεκτικό την εξέλιξη των γεωργικών αγορών και να ενεργεί με την ταχύτητα που απαιτεί η κατάσταση, το Συμβούλιο μπορεί να αποφασίσει να της αναθέσει στον τομέα αυτό ευρείες αρμοδιότητες. Κατά συνέπεια, τα όρια των αρμοδιοτήτων αυτών πρέπει να εκτιμώνται με γνώμονα τους ουσιώδεις γενικούς στόχους της οργανώσεως της αγοράς».

141. Σύμφωνα με το άρθρο 39, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 822/87 του Συμβουλίου, η συνολική προς υποχρεωτική απόσταξη ποσότητα κατανέμεται μεταξύ των διαφόρων περιοχών παραγωγής της Κοινότητας, ανά κράτος μέλος. Η επιλογή αυτή βασίζεται σε μια σειρά από λόγους, που είναι, σύμφωνα με το άρθρο 4, του κανονισμού 441/88, σχετικοί αφενός με τις συνθήκες παραγωγής και το κλίμα και αφετέρου με τις διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των κρατών μελών σε επίπεδο διοικητικό και νομικό, ιδίως όσον αφορά την εσωτερική οργάνωση των οινοποιητικών συνεταιρισμών και των ομάδων παραγωγών [96].

93 — Τούτο έγινε με το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού 343/94. Υπενθυμίζω δε ότι, κατά την περίοδο 1993/94, η προς υποχρεωτική απόσταξη ποσότητα που αναλογούσε στην Ισπανία ανερχόταν σε 3 000 000 hl.

94 — Αναφέρεται ενδεικτικά στην ήδη μνημονευθείσα στην υποσημείωση 44 απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1990, Wuidart κ.λπ., όπου ετίθετο, μεταξύ άλλων, το ζήτημα της εξουσίας ενός κράτους μέλους να θεωρήσει το σύνολο του εδάφους του ως μία και μόνη περιοχή κατά την έννοια διατάξεως κανονισμού αφορώντος στην κοινή οργάνωση αγοράς γεωργικού προϊόντος (συγκεκριμένα εκείνης στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων).

95 — Βλ., ενδεικτικά, τις αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 1989, υπόθεση 22/88, Vreugdenhil κ.λπ. (Συλλογή 1989, σ. 2049, σκέψη 16), της 8ης Ιουνίου 1989, υπόθεση 167/88, Association générale des producteurs de blé et autres céréales κατά ONIC (Συλλογή 1989, σ. 1653, σκέψη 15) και της 11ης Μαρτίου 1987, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 279/84, 280/84, 285/84 και 286/84, Rau κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 1069, σκέψη 14).

96 — Η Επιτροπή άλλωστε δεν χρησιμοποίησε στην περίπτωση της Ιταλίας, όπως το έπραξε στην περίπτωση της Ισπανίας, την ευχέρεια που της παρέχει το άρθρο 4, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 441/88, σύμφωνα με το οποίο οι περιοχές παραγωγής, που αναφέρονται στο άρθρο 39, παράγραφος 3, του κανονισμού 822/87, πρέπει να συμπίπτουν με διοικητικές ενότητες μεγαλύτερες από κοινότητες και να συγκεντρώνουν διοικητικές ενότητες, για τις οποίες είναι διαθέσιμα τα στατιστικά στοιχεία σχετικά με τις περιόδους αναφοράς που αναφέρονται στο άρθρο 39, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 822/87.

142. Όπως ορθώς υποστηρίζουν η Επιτροπή και η Ισπανική Κυβέρνηση, από άποψη διοικητικών δομών, είναι προφανές ότι η σύμπτωση μιας περιοχής παραγωγής με ένα κράτος μέλος διευκολύνει πάρα πολύ τη συλλογή των απαραίτητων στοιχείων από τις εθνικές αρχές. Τα στοιχεία αυτά είναι απαραίτητα για τη σύνταξη του κοινοτικού ισοζυγίου προβλέψεων για μια αμπελουργική περίοδο, με βάση την οποία προσδιορίζεται εάν είναι ανάγκη να γίνει απόσταξη για την εξυγίανση της αγοράς.

143. Άλλωστε, οι ιταλικές αρχές αντιμετώπιζαν αντικειμενικές δυσκολίες να συλλέξουν τα απαραίτητα στοιχεία στις προβλεπόμενες από την κοινοτική νομοθεσία προθεσμίες. Γι' αυτόν τον λόγο η Επιτροπή, για την περίοδο 1993/94, οδηγήθηκε στην υιοθέτηση του κανονισμού 610/94, ειδικά για την Ιταλία (περιοχή 4), η οποία, όπως προκύπτει από την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 465/94 δεν είχε διαβιβάσει τα αιτηθέντα στοιχεία παραγωγής επιτραπέζιων οίνων και κατανομής της ενλόγω παραγωγής κατά κλίμακα απόδοσης, σε χρήσιμο χρόνο. Έτσι, δεν κατέστη δυνατόν να προσδιορισθεί το ποσοστό που έπρεπε να εφαρμοσθεί στην παραγωγή του κάθε Ιταλού παραγωγού, ώστε να προσδιορισθεί η υποχρέωσή του να παραδώσει ορισμένες ποσότητες επιτραπέζιου οίνου στο αποστακτήριο.

144. Επιπλέον, οι περίοδοι αναφοράς, με βάση τις οποίες προσδιορίσθηκε κατά πόσον υπήρχε ανάγκη να πραγματοποιηθεί υποχρεωτική απόσταξη κατά την περίοδο 1993/94, σύμφωνα με το άρθρο 39, παράγραφος 3, του κανονισμού 822/87, καθορίζονται από δεδομένα που συγκεντρώνουν τα κράτη μέλη και είναι αντιπροσωπευτικά για το σύνολο του εθνικού εδάφους.

145. Όσον αφορά τις κλιματικές και οινολογικές συνθήκες που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τον καθορισμό των περιοχών παραγωγής, νομίζω ότι η εξουσία εκτιμήσεως που έχει η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 39, παράγραφος 3, του κανονισμού 822/87 είναι ευρεία.

146. Ειδικότερα, υπενθυμίζω πως το Δικαστήριο έκρινε ότι στον γεωργικό τομέα, «η Επιτροπή έχει την εξουσία να θεσπίζει όλα τα αναγκαία ή πρόσφορα εκτελεστικά μέτρα για να θέτει σε εφαρμογή τη βασική ρύθμιση, αρκεί μόνο να μην αντίκεινται προς τη ρύθμιση αυτή ή προς τους εκτελεστικούς κανόνες του Συμβουλίου» [97].

147. Εν προκειμένω, η Επιτροπή άσκησε την ευρεία εξουσία που της παρέχει το άρθρο 39, παράγραφος 3, του κανονισμού 822/87. Βεβαίως, η περιοχή 4, δηλαδή το ιταλικό έδαφος, όπως και το έδαφος οιασδήποτε άλλης περιοχής κράτους μέλους, περιλαμβάνει περιοχές παραγωγής που παρουσιάζουν διαφορετικά χαρακτηριστικά [98]. Όμως, εντός της περιοχής 4, υπάρχει ένας αμοιβαίος συμψηφισμός μεταξύ των διαφόρων μικρότερων περιοχών. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι θεώρησε, με σύμφωνη γνώμη (accord) του ενδιαφερομένου κράτους μέλους, ότι αντικειμενικά δεν υπήρχαν λόγοι που θα δικαιολογούσαν μια ευαίσθητη διαδικασία περαιτέρω διαμελισμού σε «υποπεριοχές» παραγωγής. Δεν είναι δυνατόν δε

97 — Βλ. την απόφαση της 15ης Μαΐου 1984, υπόθεση 121/83, Zuckerfabrik Franken (Συλλογή 1984, σ. 2039, σκέψη 13).

98 — Η Επιτροπή ενδεικτικά αναφέρει ότι η Απουλία, η Ρωμαϊκή Αμιλία και η Βενετία έχουν απόδοση ανά εκτάριο ανάλογη και μάλιστα υψηλότερη από τη μέση εθνική απόδοση και διαφορετική από τη Σικελία, που είναι κατώτερη του εθνικού μέσου όρου.

να θεωρηθεί ότι άσκησε κακώς την ευρεία διακριτική της ευχέρεια όταν τονίζει ότι αυτή η διαδικασία περαιτέρω διαμελισμού θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες διοικητικής φύσεως λόγω απουσίας αντικειμενικών ιστορικών δεδομένων τα οποία θα στήριζαν μια διαφορετική κατανομή περιοχών παραγωγής στο πλαίσιο ενός κράτους μέλους. Εξάλλου, όπως τόνισε η Επιτροπή δεν έχει αποδειχθεί ότι τούτο θα κατέληγε σε μία δικαιότερη κατανομή της υποχρεώσεως αποστάξεως.

148. Ενόψει των ανωτέρω, νομίζω ότι η Επιτροπή δεν στηρίχθηκε σε ανακριβή περιστατικά ούτε υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των περιστατικών αυτών όταν υιοθέτησε την επίμαχη διάταξη του άρθρου 4, παράγραφος 2, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού 441/88, ενήργησε δε στο πλαίσιο της εξουσίας που της παρέσχε η βασική διάταξη του άρθρου 39, παράγραφος 3, του κανονισμού 822/87.

Δ — Επί του έκτου και του εβδόμου ερωτήματος: Σχετικά με την παράταση της προθεσμίας παραδόσεως των προς απόσταξη ποσοτήτων από τους οινοπαραγωγούς

149. Το έκτο και το έβδομο ερώτημα είναι σχετικά με το κύρος του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 3151/94 της Επιτροπής, που παρέτεινε την προθεσμία παραδόσεως των προς υποχρεωτική απόσταξη ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου παραγωγής 1993/94 από τους οινοπαραγωγούς ως τις 29 Ιανουαρίου 1995.

1) Έκτο προδικαστικό ερώτημα: Παράβαση νόμου

150. Με το έκτο προδικαστικό ο εθνικός δικαστής αμφισβητεί το κύρος του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 3151/94, της Επιτροπής, λόγω παραβάσεως νόμου, και μάλιστα του άρθρου 39, παράγραφος 1, του κανονισμού 822/87, λόγω μη πληρώσεως των προϋποθέσεων που τίθενται σε αυτό.

151. Κατά τον εθνικό δικαστή και τον Zaninotto, είναι παράλογο να επιχειρείται η εξάλειψη της ανισορροπίας της αγοράς το 1995, η οποία (ανισορροπία) αφορά στην προηγούμενη περίοδο 1993/94. Με την παράταση της προθεσμίας υποχρεωτικής αποστάξεως παύει τελικά η απόσταξη αυτή να είναι συγκυριακό μέτρο, όπως απαιτεί ο κανονισμός 822/87, άρθρο 39, παράγραφος 1, και ως εκ τούτο η διάταξη αυτή του κανονισμού 3151/94 είναι άκυρη λόγω ελλείψεως νομίμου ερείσματος.

152. Κατά τον Zaninotto, δεδομένου ότι δεν υπήρχε επιτραπέζιος οίνος της περιόδου 1993/94 να αποσταλεί προς υποχρεωτική απόσταξη, η τιμή του προς απόσταξη οίνου αυξανόταν κατά τρόπο μη κανονικό. Η δε

παράταση της προθεσμίας για την παράδοση προς υποχρεωτική απόσταξη των αναλογουσών σε κάθε παραγωγό ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου εσοδείας 1993/94, που χορηγήθηκε με τον κανονισμό 3151/94, σιωπηρώς ανεγνώρισε την ανάγκη να ανατρέξουν οι ενδιαφερόμενοι παραγωγοί στο προϊόν της επόμενης περιόδου 1994/95 για να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους αυτή.

153. Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Από τον σκοπό που επεδίωκε ο κοινοτικός νομοθέτης με την έκδοση του ενλόγω κανονισμού 3151/94 προκύπτει, κατά τη γνώμη μου, ότι δεν υφίσταται ζήτημα κύρους της επίμαχης διατάξεως του κανονισμού 3151/94.

154. Συγκεκριμένα, στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3151/94 της Επιτροπής, τονίζεται «ότι για να ληφθούν υπόψη οι κοινοτικές διατάξεις που αφορούν την πραγματοποίηση των συμβάσεων μακροχρόνιας αποθεματοποίησης (...), οι προθεσμίες αυτές παρατάθηκαν από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1960/94 της Επιτροπής· ότι, εντούτοις, για ειδικούς λόγους ορισμένων αμπελουργικών περιοχών παραγωγής, οι υποχρεώσεις αυτές δεν μπόρεσαν να ικανοποιηθούν εντός της προβλεφθείσας προθεσμίας· ότι, προκειμένου *να αποφευχθεί η επιβολή πολύ σημαντικών κυρώσεων* για τους αμπελοπαραγωγούς πρέπει να τους επιτραπεί ακόμη να εκκαθαρίσουν τις υποχρεώσεις τους όσον αφορά τις υποχρεωτικές αποστάξεις που αποφασίσθηκαν για την περίοδο 1993/94, λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα επιβολής κυρώσεων· (...)» (η υπογράμμιση είναι δική μου).

155. Δηλαδή, από την προαναφερθείσα αιτιολογική σκέψη συνάγεται ότι η παράταση των προθεσμιών παραδόσεως επιτραπέζιου οίνου για απόσταξη αποφασίσθηκε για λόγους αντικειμενικούς και συγκεκριμένους, όπως τονίζει η Επιτροπή. Η παράταση κατά 140 μέρες, από τις 11 Σεπτεμβρίου 1994 έως τις 29 Ιανουαρίου 1995, ήταν μέτρο εξαιρετικό που υιοθετήθηκε ώστε να ληφθεί υπόψη η ανάγκη διευκολύνσεως των υποχρέων οινοπαραγωγών αλλά και να ευνοηθεί η απόσταξη οίνων για τους οποίους υπήρχαν συμβάσεις μακροπρόθεσμης αποθεματοποίησης. Πράγματι, με τον κανονισμό 1960/94, η Επιτροπή επέτρεψε τους ενδιαφερόμενους οινοπαραγωγούς να καταγγείλουν τις συμβάσεις αυτές ώστε να μπορούν και αυτοί οι οίνοι να παραδίδονται για υποχρεωτική απόσταξη μέχρι την 27η Αυγούστου 1994.

156. Επιπλέον, επειδή οι παραγωγοί ορισμένων περιοχών δεν μπόρεσαν να παραδώσουν την παραγωγή τους εγκαίρως για υποχρεωτική απόσταξη, παρατάθηκε η προθεσμία αυτή, από τον κανονισμό 3151/94, ως τις 29 Ιανουαρίου 1995, ώστε να παραδώσουν αργότερα την ποσότητα επιτραπέζιου οίνου που τους αναλογούσε, έστω υφιστάμενοι τη μείωση της τιμής που θα τους εδίδετο. Αυτή η διευκόλυνση είχε ως σκοπό να αποφύγουν τα πρόστιμα που κινδύνευαν να τους επιβληθούν τα οποία προέβλεπε η εθνική νομοθεσία.

157. Όπως ορθώς τονίζει η Επιτροπή, επρόκειτο για ένα εξαιρετικό μέτρο, που έλαβε δυνάμει των εξουσιών που της παρέχει το άρθρο 39, παράγραφος 11, του κανονισμού 822/87, με τη σύμφωνη γνώμη της επιτροπής διαχείρισης των οίνων, που είναι σαφώς ευνοϊκό για τους καθυστερημένους οινοπαραγωγούς, μεταξύ των οποίων συμπεριλαμ-

βάνεται και ο ίδιος ο Zaninotto. Δηλαδή, ενήργησε στο πλαίσιο των διαχειριστικών αρμοδιοτήτων που της παρέχει ο κανονισμός 822/87.

158. Πέραν τούτου, το ενλόγω μέτρο σκοπεί επίσης στην εξυγίανση της αγοράς αφού αποβλέπει στο να αποφεύγεται η μεταφορά μεγάλων ποσοτήτων οίνου, που δεν απεστάχθησαν στο πλαίσιο μιας περιόδου, στις επόμενες περιόδους και, τελικά, αφενός να επιβάλλονται επιπλέον δαπάνες αποστάξεως για την περίοδο αυτή, αφετέρου δε να τίθεται σε κίνδυνο το ίδιο το σύστημα της υποχρεωτικής απόσταξης.

2) Έβδομο προδικαστικό ερώτημα: Προσβολή της αρχής της αναλογικότητας

159. Με το έβδομο προδικαστικό ο εθνικός δικαστής αμφισβητεί το κύρος της ανωτέρω διατάξεως του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 3151/94 για παράβαση της αρχής της αναλογικότητας που πρέπει να διέπει τη δράση των κοινοτικών οργάνων.

160. Δεδομένου ότι η Επιτροπή επέβαλε την απόσταξη ποσότητας επιτραπέζιου οίνου αφού είχε όμως περατωθεί η περίοδος η οποία επρόκειτο να εξυγιανθεί (1993/94) και έτρεχε η νέα περίοδος (1994/95), ο εθνικός δικαστής θεωρεί ότι το επίμαχο μέτρο δεν εξυπηρετεί τον σκοπό που προβλέπεται από τη νομοθεσία που διέπει την κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς και ως εκ τούτου η ρύθμιση αυτή προσκρούει στην αρχή της αναλογικότητας. Δηλαδή, δεν αποτελεί το κατάλληλο και αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, που είναι η εξυγίανση της αμπελοοινικής αγοράς κατά την περίοδο 1993/94.

161. Όσον αφορά την νομολογία του Δικαστηρίου, σχετική με την αρχή της αναλογικότητας, παραπέμπω σε προηγούμενα σημεία της αναλύσεώς μου. Επίσης, όσον αφορά τον σκοπό της επίμαχης ρυθμίσεως, όπως προκύπτει από την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3151/94, παραπέμπω στην ανάλυση για την απάντηση του έκτου προδικαστικού ερωτήματος.

162. Θεωρώ ότι η παράταση της προθεσμίας παραδόσεως των προς απόσταξη ποσοτήτων επιτραπέζιου οίνου είναι αναγκαίο και κατάλληλο μέτρο για την εξυγίανση της αμπελοοινικής αγοράς στο πλαίσιο συγκεκριμένης περιόδου, η δε σχετική κρίση της Επιτροπής δεν είναι καταφανώς εσφαλμένη. Διότι οι ποσότητες που δεν απεστάχθησαν κατά τη διάρκεια μιας περιόδου πρέπει να αποσταχθούν έστω και αν τρέχει η επόμενη περίοδος, ώστε να αποφευχθεί τελικά ο κίνδυνος το σύνολο του καθεστώτος της υποχρεωτικής απόσταξης που αποβλέπει στην εξισορρόπηση της πλεονασματικής αγοράς των επιτραπέζιων οίνων να καταστεί κενό περιεχομένου, όπως ορθώς τονίζει η Επιτροπή.

VII — Πρόταση

163. Ενόψει των ανωτέρω, προτείνω να δοθεί στα προδικαστικά ερωτήματα που έθεσε η Pretura circondariale di Treviso — Sezione distaccata di Conegliano η ακόλουθη απάντηση:

«Από την προηγηθείσα ανάλυση δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να θίξουν το κύρος:

— του άρθρου 1, παράγραφος 3, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) 343/94 της Επιτροπής,

— του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο γ', παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, (καθώς και του παραρτήματος, όσον αφορά την περιοχή 4) του κανονισμού (ΕΚ) 465/94 της Επιτροπής, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 610/94 της Επιτροπής·

— του άρθρου 39, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 822/87 του Συμβουλίου·

— του άρθρου 4, παράγραφος 2, τέταρτη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΟΚ) 441/88 της Επιτροπής·

— του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 3151/94 της Επιτροπής.»